

AMACIMIZ GENÇLİĞİMİZİN
KARAKTERİNİ ORTAYA
KOYARKEN AYNI ZAMANDA
BİR GENÇLİK HAFIZASI
OLUŞTURABİLMEKTİR.

YUSUF
İBİŞ ile
SÖYLEŞİ

SAYI 19

İKİNCİ!

Kat

HAZİRAN 2025
1446

HER İNSAN YERYÜZÜNE EKLENEN

BİR SORUMLULUKTUR

“Biz gücümüzü, heyecanımızı gençlikten alıyoruz. Milletimizin geçmişten bugüne verdiği mücadelede gençlerimiz hep önde oldu, öncü oldu. Yarının büyük ve güçlü Türkiye’sinin önderleri ve mirasçıları da yine gençler olacaktır. Sizlere müreffeh ve güçlü bir ülke bırakmak için var gücümüzle çalışıyoruz. İnaniyorum ki sizler de devraldığınız bayrağı çok daha ilerilere taşıyacaksınız. Yaşamın her alanında yapacağınız tercihlerin, alacağınız kararların kişisel hayatınızla birlikte ülkemizin geleceğini de inşa edeceğini unutmayın.”

Recep Tayyip Erdoğan

İKİNCİ Kat

GENÇLER OLMADAN TÜRKİYE DÜŞÜNÜLEMEZ

Gençleri anlamanın, onlarla iletişim kurmanın ve onlara kendimizi anlatmanın “dili” her geçen gün daha da hızlı değişiyor. Özellikle son 20 yılda, teknolojinin hayatımızdaki yeri arttıkça, ailelerin çocuklarıyla, toplumun gençlerle kurduğu bağlar da kısa sürede demode hâle geliyor. Türkiye’nin geleceğinin gençlerle şekilleneceğini bilen AK Parti Gençlik Kolları olarak, bu değişimi yakından izliyor ve iletişimimizi yenilikle diri tutmaya gayret ediyoruz. Çünkü onlarla temasımızı yitirdiğimiz anda, yalnızca bir nesli değil, aynı zamanda geleceği de kaybetmiş oluruz.

Zamanın daha hızlı aktığı bu çağda; gençlerimizin yeni yakalarken köklü değerlerimizden de beslenmesi gerektiğine inanıyoruz. Bu inançla yürüdük, yürümeye devam ediyoruz. 2002’den bu yana Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan’ın gençliğe verdiği değer ve siyasette gençlere alan açan kararlı tutumu sayesinde, bizler de Türkiye’nin söz sahibi gençleri hâline geldik.

Bugün sadece sosyal medyada var olmakla yetinmiyor, fikir üreten, değer taşıyan, yön gösteren gençler olarak yeni bir kültür dili inşa ediyoruz. Eğitimden dijital dönüşüme, iklim krizinden şehircilik anlayışına kadar her alanda fikir beyan eden, katkı sunan, eleştiren ve teklif getiren bir gençlik hayal etmiyoruz yalnızca; bu gençliği adım adım inşa ediyoruz. Gençlik kolları olarak yürüttüğümüz her faaliyet, bir medeniyet yürüyüşünün çağımıza düşen adımıdır. Ve biz bu adımı cesaretle, kararlılıkla, inançla atıyoruz.

Adaletsizliğin sıradanlaştığı, zulmün sistematikleştiği bir dünyada; bir iyilik, bir direniş, bir yeni fikir dahi çok şeyi değiştirebilir. AK Parti Gençlik Kolları olarak bizler, dünyaya yeni şeyler söylemek için gece gündüz demeden çalışıyor, planlıyor, harekete geçiyoruz. Çünkü inandığımız bir hakikat var: Gençliğin gücü, bir milletin kaderini tayin eder.

Yusuf İbiş

İKİNCİ Kat

Aylık Gençlik Dergisi
Yayın Süreli
Sayı 19 - Haziran 2025
ISSN: 2822-4868

Adalet ve Kalkınma Partisi
Adına İmtiyaz Sahibi
Faruk Acar

Genel Yayın Yönetmeni

Muhammed Sinan
Özhüsrev

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Afra Nur Kayabaşı

Editör

Abdulkadir Ünal

Yayın Kurulu

Coşkun Keklik
Dilara Ergül
Osman Nuri Anbarkaya
Muhammed İsmail Kap
Piril Özçelik
Yunus Emre Müküs

Tasarım

Şeyda Nur Yıldırım

İdare Adresi

AK Parti Genel Merkezi,
Söğütözü Caddesi No: 6,
Çankaya/ANKARA

Baskı

Semih Ofset
Matbaacılık Ltd. Şti.
Zübeyde Hanım Mah.
628. Sok. No: 26 İskitler/
Altındağ/Ankara

Sertifika No: 40581

AKSA'YA VEDA ya da ABDÜLRAHİM MAHMUD

Büyük Filistin İsyanı'nın başlamasına kısa bir süre vardı. Ve Filistin topraklarına girer girmez, işgalin getirdiği bütün tahribatı kolayca hissetmek mümkündü. Bir süredir inşa edilmeye başlanan kubitzler, toprağın çehresini kısa sürede değiştirmişti.

Prens Suud bin Abdül-Aziz, 1935 yazında Kudüs'e giderek, Mescid-i Aksa'yı ziyaret etmek istiyordu. 34 yaşında yeni basmıştı ve veliaht prens olalı henüz 2 sene olmuştu. Babasının ölümünden sonra tahta geçeceği için seyahat ettiği her yere çok kalabalık bir toplulukla birlikte giderdi. Öncelikle kardeşi Faysal bin Abdül-Aziz daima olurdu bu seyahatlerde yanında. Ve saraya mensup görevliler ya da dost çevresinden pek çok insan eşlik ederdi ona. Yolculuk hazırlıklarına çok önceden başlamışlar ve ağustos ayının ikinci haftasında yola koyulmuşlardı.

Büyük Filistin İsyanı'nın başlamasına kısa bir süre vardı. Ve Filistin topraklarına girer girmez, işgalin getirdiği bütün tahribatı kolayca hissetmek mümkündü. Bir süredir inşa edilmeye başlanan kubitzler, toprağın çehresini kısa sürede değiştirmişti. Yahudi çeteler, türlü imtiyazlar elde ederken, Filistinli Arap

köylüler ve çiftçiler hiç olmadığı kadar yoksullaşmaya başlamıştı. Prens Suud bin Abdül-Aziz ve yanındakiler meraklı gözlerle izliyorlardı etrafı. Öte yandan, bir an önce Kudüs'e vararak, Mescid-i Aksa'yı ziyaret etmek için sabırsızlanıyorlardı. Buna rağmen hava çok sıcak olduğu için dinlenerek yol alıyorlar ve sık sık mola veriyorlardı.

Yolun yarısından çoğunu geride bırakmışlardı. Kudüs'e varmalarına az kalmıştı artık. Ve son kez mola vermek için, yeşillikler içerisindeki Anebtâ kasabasında durmaya karar vermişlerdi. Ancak o esnada hepsini şaşırtan bir şey oldu. Henüz 20 yaşların başında görünen genç ve temiz giyimli bir adam kendilerine doğru geliyordu. Korumalar, derhal Prens Suud bin Abdül-Aziz'in etrafını sardılar. Her şeyden ve herkesten önce onun güvenliğini sağlamalıydılar. Genç adamın bir şey söylemeye hazırlanır gibi bir hali vardı. Meraklı ve huzursuz

gözlerle kendisine bakan kalabalığı daha fazla bekletmedi ve *“Ey Prens, Aksa’yı ziyaret mi geldiniz?”* diye seslendikten sonra, şöyle bitirdi sözlerini; *“Yoksa yok olmadan önce onu son bir kez görmek mi istediniz?”*

Kafiledaki herkesi bir anda şaşkına düşüren bu genç adam, Büyük İsyân’ın en büyük şairlerden birisi olan Abdülrahîm Mahmûd’tan başkası değildi. 1913 senesinde bu kasabada, yani Tûlkerim şehrine bağlı, ortasından eski Hicaz Demiryolu ve İskenderun Nehri geçen Anebtâ ’da doğmuştu. Abdülrahim’in babası Şeyh Mahmud Abdülhalim, köklü bir aileye mensuptu ve Hanbeli mezhebinin bölgedeki en önemli şeyhlerinden birisiydi. Çocukluk dönemlerinden beri şiir yazmaya başlayan Abdülrahim Mahmud, vatanına dair duyduğu bütün ıstırabı şiirlerine yansıtmıştı. Bir yandan Necah Okulu’nda öğretmenlik yapıyordu. Ve özellikle, tıpkı çocukluğundan bu yana yaptığı gibi Hazreti Muhammed (sav) üzerine düşünmeyi ve yazmayı çok seviyordu. Peygamber’in doğuşu ve hicreti üzerine uzun şiirler kaleme almıştı ve bunlar yayınlanır yayınlanmaz Filistin’deki Müslümanlar üzerinde büyük bir tesir uyandırmıştı. Zira Hazreti Muhammed’den (sav) bahsederken öyle güçlü ve yüreklere dokunan bir anlatımı vardı ki, Peygamber’i hiç tanımayan birisi dahi, sadece onun şiirlerini okuyarak sevebilirdi. Ayrıca Kur’an-ı Kerim üzerine de uzun bir şiir yazmıştı. Bu şiirinde de adalet, insanlık ve hikmet gibi İslami kavramları muazzam biçimde kâğıda döküyor, bütün Müslümanları Kuran-ı Kerim’in esaslarına bağlılığa davet ediyordu. Yazdığı her şey inancının izlerini taşıyordu ve halkının esaret altında yaşamasına mani olacak tek şeyin inanca sıkı sıkıya bağlanmak olduğuna inanıyordu. Ancak bu şekilde işgalcileri vatanlarından kovabilirler ve layık oldukları şekilde yaşayabilirlerdi.

**“Ey Prens,
Aksa’yı ziyaret
mi geldiniz?”**

Gündüz şiir yazan, geceleri de İngilizlere ve Siyonist çetelere karşı düzenlenen baskınlara katılan Abdülrahim Mahmud, 1948 senesinde henüz 35 yaşındayken şehit edildi. Anebtâ kasabasının yetim Abdülrahim’i, Şeyh Mahmud Abdülhalim’in biricik oğlu, en ön saftaki yerini yine kimseye bırakmamış ve bir top mermisi tarafından doğrudan hedef alınarak vurulmuştu. Ve yüzlerce mısrayla birlikte şu soruyu bırakmıştı geride:

...Yoksa yok olmadan önce onu son bir kez görmek mi istediniz?...

BİZE BIÇAK İŞLİYOR ARTIK

Dünyada bıçağın
kesebileceğine
dair inancı
engelleyebilecek
tek gücün,
-öyle bir
keskinlik ki bu,
aynı zamanda
hem kesiyor
hem kesmiyor-
Allah olduğunu
düşünmeye
başladığın andan
itibaren, hadi
Anadolu deyimiyle
söyleyelim,
sana bıçak
işlemiyor artık.

**Ömrümüzde
bir bıçak
koleksiyonu varmış
da o koleksiyondan
boynumuzu kesmeyecek
bir bıçak seçiyormuşuz
gibi hissettiriyor
bize hayat.**

İnsan için aslolan, kendisinin kurban olmaya değer bir şey olup olmadığını tespit etmesidir. İnsanın kurban olma süreci öncelikle bu tespitle başlar. Halk arasında 'yazık kendini kurban etti' deriz bazı kimseler için. Mesela *"ailesi için kendini kurban etti"* derken bir övme payı çıkarırız. *"Uyusturucuya kendini kurban etti"* derken bir eleştiri, sızlanma; bir yanlışlık vurgusu yaparız. Dolayısıyla kurban önce uğruna kurban olacağın şeyi seçmekle başlar. Yani 'bıçağını seçmekle' başlar. Biz, hangi bıçağı seçeceğimizi tespit edebilen insanlar haline gelirsek o bıçağın bizi kesmeme garantisi vardır.

Gelin hikâyeye dönelim. Eğer sen İsmail'sen ve boynunu bıçağı kayıtsız şartsız uzatma kabiliyetin varsa; seni kurban etmeye götüren de İbrahim'se ve seneler sonra hayata gelen biricik oğlunun boynuna bıçağı vurma konusunda hiç tereddüt etmiyorsan, o bıçak taşı keser, kayayı keser, ağacı keser ama bir türlü o boynu kesmez. Dolayısıyla bıçağın seçimini doğru yapmak, bıçağı hangi elin tutacağını doğru düşünmek, doğru tespit etmek ve bıçağı uzattığımız boynumuzun o bıçak tarafından kesilip kesilemeyeceğini iyi hesaplamak lazım.

Benim de adım İsmail ama bıçağın kesmesinden ölümüne korkuyorum yazmıştım bir seferinde. Çünkü bıçak -normal şartlarda kesen bıçak- insanın boğazını kesmeyecekse bu ancak kişinin dünyadaki duygusunu ve yerini tespitle mümkün olabilecek. İnsan bunu yapabilen bir canlı mı, değil. Artık insan her türlü bıçağı boynunu uzatan ve her türlü bıçak tarafından boynu kesilen bir varlık. Öyle bir noktaya geldik ki sosyal medya bıçağı bile insanların boynunu kesebiliyor. Ne sefalet.

Bu noktadan hareketle belki şunu da söylemek lazım, ömrümüzde bir bıçak koleksiyonu varmış da o koleksiyondan boynumuzu kesmeyecek bir bıçak seçiyormuşuz gibi hissettiriyor bize hayat. Ama her seferinde önümüzdeki bıçakların neredeyse tamamının boynumuzu kestiğini ya da kesme kabiliyeti olduğunu görüyoruz. Hatta iyi soğutulmuş bir tereyağında bıçağın kayması gibi boynumuzdan kayıverip

gittiğini hissediyoruz günün sonunda. Ve ne olduğunu anlayamadan kanaya kanaya ölüyoruz. Hayatımızın özeti bu. Ama o çarklardan sadece bir tanesi, çok keskin olmasına rağmen boynumuzu kesmeyecek. Ona içinde şüpheye yer bırakmayan 'inanç bıçağı' diyelim. İman bıçağı. Yani, bıçak böylelikle, yepyeni bir işlev kazanıyor ve kesmesiyle değil kesmemesiyle insanın sınavı geçmesini sağlıyor.

Hikâyeye dönelim. Derler ki; Hz. İbrâhim hayatı boyunca iki kez o büyük sınavı atlattı. Birinde ateşe doğru uçarken Cebrail geldi ve senin için yapabileceğim bir şey var mı diye sordu. O da 'seni rabbin mi gönderdi yoksa sen kendin mi geldin' diye sordu. Cebrail kendim geldim deyince 'senin bana yapabileceğin bir şey yok' dedi ve onu geri gönderdi. Belki de bıçağın kesmemesi tam bununla ilgilidir.

Dünyada bıçağın kesebileceğine dair inancı engelleyebilecek tek gücün, -öyle bir keskinlik ki bu, aynı zamanda hem kesiyor hem kesmiyor- Allah olduğunu düşünmeye başladığın andan itibaren, hadi Anadolu deyimiyile söyleyelim, sana bıçak işlemiyor artık.

İkinci imtihanında Hz. İbrâhim, gökyüzünden yere inen koça bakıp, rabbim bu imtihanı da bana kolaylaştırdı mı, diye sormuş rivayet o ki. Çünkü siz ateşe doğru uçarken, senden istemem rabbimden isterim deme kabiliyeti geliştirebilen biri olursanız ikinci imtihanınızda size doğrudan bir koç iner.

Ve biz aradan geçen üç bin yılın sonunda, bıçağın o koçu kesmesi ve boynumuzu kesmemesi umuduyla kurban keseriz.

Bunun bütün anlamları üzerinde düşünebildiğimiz an aslında bir başka insanlık fazına geçeceğiz.

Ama biz artık herhangi bir anlam üzerine düşünmeyi reddeden 'büyük' insanlarız.

'Bıçağın saltanatını reddeden bir yara' olmaktan vazgeçtiğimiz için...

Bize bıçak işliyor artık.

MUSİKİDE BİR YILDIZ: BUHURİZADE MUSTAFA İTRİ

Rüzgârların nefesi, kuşların cıvıltısı, ırmakların türküsü,
insan sesine eşlik eder, musikin ruha ve gönüllere işleyen
sırrında belki bu ilk oluş yatar.

Bizim eski -aslında eskimeyen- musikimizde İtri, aşılmaz bir sanat sütunudur. Farabi'nin sanatları tasnif eden öğretisine göre, musiki tanrısal sözlerin yani ayetlerin hemen altındaki sırada yer alır, bu yüzden "göğün altındaki ilk pırıltı muskidir" der büyükler. Rüzgârların nefesi, kuşların cıvıltısı, ırmakların türküsü, insan sesine eşlik eder, musikin ruha ve gönüllere işleyen sırrında belki bu ilk oluş yatar. Farabi'nin sanatlar tasnifinde, müziğin hemen altında ise şiir bulunur. Musiki ve şiirin birbiriyle olan yakınlığı hakkında bir fikir verir bu durum bize. Göklere en yakın iki sanat olarak musiki ve şiirin, kurucu, kıvama getirici, yetiştirici, inşa edici, yön verici tılsımları vardır adeta.

Sanat tarihçilerin söylediği şekliyse, her milletin kendi ruhuyla temayüz eden bir sanat dalı vardır. Bizim milletimizin kendini en iyi şekilde ifade ettiği sanat dalı ise şiir ve musikidir. Nitekim Şair Yahya Kemal'in "Eski Musiki" şiirinde terennüm ettiği gibidir her şey...

"Çok insan anlayamaz eski mûsikîmizden
Ve ondan anlamayan bir şey anlamaz bizden
Açar altın bir anahtarla rûh ufuklarını
Hemen yayılmaya başlar sadâ ve nûr akını
Ve seslenir büyük İtrî, semâyı örten rûh"

şeklinde devam eden şiirde, İtri, bir sadâ ve nur akını olarak vatan semasını örten ruh, inşa edici bir büyük güç olarak tarif edilmiştir.

Musikimizi, şiirimizi, hat yazımızı, ebrumuzu, tezhibimizi, udumuzu, kudümümüzü, neyimizi, tamburumuzu, hâsılı kültürel hasadımızı tamamıyla inşa eden bu eski ustalar, inkıraz, gerileme, işgal, savaş dönemine kadar büyük

işler görmüşlerdir. Osmanlı musikisi olarak adlandırılan büyük külliyyatın en büyük ustası diyebileceğimiz İtri, aynı zamanda cihan devleti olmanın getirdiği devasa coğrafyada yankılanan bir nefes gibidir. Osmanlı bakiyesi olan her yerde onun izini sürmek gayet kolaydır.

İtri adeta hem vatan semasını, hem de gönül semalarını ayakta tutan, tevhid ilhamı veren bir büyük ustadır.

Misk amber ve envai çeşit çiçek tütsüleri satan bir ailenin evladıdır İtri. İstanbul'da doğmuştur. Buhurizade Mustafa İtri; isminin manası, güzel kokulardan gelen bir sanatkârdı ve aşılabilir dehası, ürettiği eserleriyle etrafına hep güzel kokular saçmıştı. O güzel kokular halen her tekbir getirişimizde, her âmin değişiminde tütmektedir.

Osmanlı musiki geleneğinin taşıyıcı unsurlarından olan rast makamına "ümmül makamât" denirdi. Rast makamı, müzikologlarımızın ifadesine göre, 17. yüzyıl sonrasında bazı makamsal ve biçimsel yeniliklerin de ana gövdesi olagelmıştır. Nitekim, Osmanlı musikisinin orijinal hali ve olgunluk dönemi 17. yüzyıl sonrasına denk gelir ve bu dönemin en yetkin örnekleri İtri'nin mührünü, ilhamını taşır. Bu anlamıyla İtri, kendisinden önceki dönemlerle, sonraki dönemler arasında bir milat, bir kutup gibidir.

Bu arada bizim şimdilerde sanat öğretiminde çok da imkân bulamadığımız bir tarz olan "meşk" müessesesinden de bahsetmek isterim. Talebenin üstadıyla birebir çalıştığı, talebenin adeta usta çırağı ilişkisinin gerektirdiği tüm edep, erkân, tavır hallerini bizzat üstadından

Bizim milletimizin kendini en iyi şekilde ifade ettiği sanat dalı ise şiir ve musikidir.

padişah devrine şahitlik etmiştir. Şairdir, neyzendir, hattattır özellikle ta'lik tarzıyla yazımda bir üstadıdır. Hem Divan edebiyatına hem de Halk edebiyatına has şiirleri vardır. Bestelerinde de her iki tarz edebiyatın tesirlerini görürüz. Enderun'da uzun yıllar musiki hocalığı yapmıştır. Bini aşkın bestesinden yukarıda zikrettiğimiz sebeplerden dolayı günümüze ulaşabilen ne yazık ki 40 kadar eseri vardır.

Mevlevihanelerde, mukabelelerde, sema törenlerinde, ayinden önce icra edilen rast makamdaki Na't-ı Peygamber, İtrî'nin musiki kültürümüze sunduğu en önemli eserdir.

öğrendiği, büyüklerin "Hocasını su gibi içti." tabiriyle anlattıkları bir öğretim tarzıydı meşk.

Dolayısıyla nakli bir eğitim öğretimdi söz konusu olan. Üstad'dan talebeye meşk yoluyla aktarılan sanatların, en büyük handikabı ise repertuarın veya öğretinin, yazıyla kayıt altına alınmamasıydı. Medeni aktarımın zincirleme şekilde günümüze kadar gelebilmesi için, nakillerin kesilmemesi gerekirken, Osmanlı musikisinde sanat geleneği bazen ustaların beklenmedik şekilde vefatları, savaşlar, büyük göçler, hudutların değişmesi sonucunda dağılan hoca ve talebe nüfusu, yeni dönemlerin eski musikiye bakış açıları, günlük sosyolojinin müzikal geleneği politik nedenlerle ıskalması gibi sebeplerle kesintiye uğramıştır. Gayba karışmıştır.

Dolayısıyla uzun kriz, gerileme ve savaş günlerinin ardından İtrî repertuarının oldukça az bir kısmının günümüze ulaşabilmiş olmasının ayrıca incelenmesi gerekmektedir.

Asıl adı Mustafa olan İtrî, 1640- 1712 yılları arasında İstanbul'da yaşamıştır. Pek çok eski sanat ustasının yaptığı gibi çiçek yetiştiriciliği özellikle de çeşitli renklerde gül yetiştiriciliği yapmıştır. 50 yaşına dek Saray'da vazife görmüş, beş

Keza İtrî, bu millete Tekbir'in nasıl terennüm edileceğini öğreten bir ustadır. Tekbir; Buhurizade Mustafa İtrî Efendi'nin segâh makamında bestelediği en meşhur eseridir. Dini musikimizin şaheserlerindendir.

Bunun dışında dini içerikte olmayan eserleriyle de bir kilometre taşıdır İtrî. Hafız Şirazi'nin bir gazeli üzerine bestelediği Nevakâr eseri birden fazla makam ve usul çeşitlendirmeleri içerdiği halde uyum sağlamasındaki maharetle, klasik üslubun karakteristiğini de ortaya koyar.

Enderun teravihlerindeki makam çeşitlendirmeleri ilk defa İtrî ile başlamıştır. Bayram namazlarında okunan segâh bayram tekberi de onun eseridir.

Onun ezan, selat selam, tekbir gibi bestelediği büyük manalar, adeta bir milletin sanat rüzgârıyla ruh kıvamına eriş macerasını hikâye eder.

Segâh makamdaki selat ve tekbir, tüm İslam coğrafyasına dalga dalga yayılıp, ortak bir zevk, coşku, hissediş oluşturabildiyse, halkları bir ümmet olabilmek şuurunda toplayabildiyse bu, İtrî'nin büyük sanatıyla ilgilidir.

Kendisini rahmetle dua ile yâd ediyoruz, tekbirler, selavatı- şerifeler şahidesi olsun...

MUHTASAR ŞAİR LÜGATİ

Vasat: Bir şaire göre kendi şiirinin dışındaki şiirlerin ortak değeri.

Dergi: Aşırı soğuklarda sokak insanların belediyece spor salonlarına yerleştirilmesinden esinlenerek kurulan “Şiir Esirgeme Kurumu”.

Kapakta şiir: Gönülün billboardı.

Fanzin: Şiirin ergenlik sivilcesi.

Editör: Geniş yetkiyle donatılmış hoşnutsuz adam.

Büdütor: Kapanmış bir dergide işsiz kalan görüntü yönetmeni.

Şiir Gecesi: Kendi dibini ısıtmaktan aciz mum gibi kendi şairlerini bile dinlemeye ikna edemeyen şiirli gece.

Kapris: Ardına kadar açık otel kapısını andıran şair egosu.

İlham: Gelmesi için araya adam konulan yürek işçisi, çağrılan Yakup.

Ödöl: Alıncaya kadar ödün olarak okunan kelime.

İltifat: Marifete tabi olmak zorunda olmayan alkış tekeli ya da tek elle alkış.

Söyleşi: Sorulmadan söylenen.

Fon: Söz gelen yerden esirgenmeyen.

Üstat: Egonun en üst derecede aldığı tat.

Üsta: Üst tada ulaşamamış ve bu yüzden kendini işine adanmış duayen kişi.

Kafiye: Şairlerin ağlarına düşürmeye çalıştıkları fettansı dişil heves.

Dize: Dize gelmeyen söz bütünlüğü.

Serbest Şiir: Ütüsüz pantolon, kirli sakal, yakasız fiyaka.

İthaf: Niye anlamazlıktan geliyorsun, bu senin şiirin?

On dörtlük Hece: Üç gün dört gece.

Mut’aşair: Duygusal yoğunluğunu atlatmak için geçici olarak şiir yazıp kendini şairler sırasına katan kişi. Şiirden faydalanan.

Eleştiri: Her şairin gidip de gelemeyeceği şehir.

İlk dize: Tanrıdan gelip yargıdan dönen.

Başlık: Darasını düşüp parasını biriktirmek için bedel ödeten şiir tabelası.

Şiir Dosyası: Masumluluğunu ifade etmek için yeni yetme şairlerin raflardan indirip yayıncıların önüne koyduğu.

Telif: Parasızlığa ülfet edip alışmak.

İmza Önü: Uğrunda boş bardaklardan demli çaylar içtiğimiz.

Kültür Sayfası: Çocukluk aşkı.

İkinci Baskı: “Biraz sessiz beyler, yan odada uyuyan var” ikazının modifiye edilmiş şekli.

Fular: Karizmatik ilgi bağı, entelektüel yular.

İl. Yeni: Eskinin Bit pazarında üzerine nur yağmış hali.

GAZZE RİSALESİ*

II.

Gazzeli Yusuf, oğlum, keder de aynı dili konuşuyor
dünyanın her yerinde,
umut da aynı dili konuşuyor,
tıpkı nefretin ölümün dilini,
sevginin hayatın dilini konuşması gibi,
tarihin her döneminde...
ben, yeryüzünün yaşlı şairlerinden biri,
taşların, otların, kuşların dilini çözmüş sanırdım kendimi,
ne büyük aldaniş!
Oysa Gazzeli çocuklar üstüne
insanların kendi diliyle
konuşmaya başlamaya göreyim,
hemen titriyor, boğuklaşıyor sesim.
ve orada bombalanan okulların, hastanelerin,
yerle bir edilen vicdanın
yıkıntıları arasından yükselen
katıksız, falsosuz
ve hayat gibi de haklı
sesini, insan yüreğinin
çıkarmakta nasıl da zorlanıyorum!

CAHİT KOYTAK

*Cahit Koytak'a ait bu uzun şiirin bir kısmı alınmıştır.

İKİNCİ KAT: KÜLTÜR VE GENÇLİĞİN BULUŞMA NOKTASI

Bir genç, hayatının ilk sayfalarını birinci katta yaşarken, orası hayatın kalabalık ve gürültülü ilk durağı olarak görülebilir. Fakat bir noktada, farkındalık onu sarar; zamanla, ikinci katın şuurulu kalabalık sessizliğine doğru çekildiğini hissederek. Bu ikinci kat, kendini bulmanın, içe doğru yolculuğun ve fark etmenin yuvasıdır. Oraya çıkmak, bir kat yüksekte olmak değil, akıl ve kalp birlikteliğiyle kurulu gönlün derinlerine yapılan bir yolculuktur. Bu yolculuk, kişinin kendi gerçeğiyle yüzleştiği ve kimliğini yeniden tanımladığı bir süreçtir.

Kültür: Yansıyan Aynalar

“İkinci Kat” a giden bu yolculukta, gençliğin karşılaştığı her kültür unsuru, bir aynaya dönüşür. O aynalar, kimi zaman bir romanın satırlarında, kimi zaman bir müzik tınısında veya bir tablonun renklerinde belirir. Genç, bu aynalarda kendini görmek için sabırla bekler. Her yansıma, onun için hem bir soruyu hem de bir cevabı taşır. Kültür, bu süreçte bir rehber olduğu kadar, gencin kendi manasını bulduğu bir hamur gibidir. Genç, bu hamuru yoğurarak kimliğini şekillendirir.

Bu aynalar kişinin yalnızca geçmişini değil, aynı zamanda geleceğini de şekillendirir. Bir tablonun fırça darbelerinde veya bir şiirin mısralarında kendi hikâyesini keşfeden genç, iç dünyası ile dış dünyayı bütünleştiren bir köprüde yürüyor gibidir. Her kültürel buluşma, ikinci katın koridorlarında veya sayfalarında yankılanır ve farkındalığı derinleştirir.

Farkındalığın İlk Işığı

Vakt-i merhunu geldiğinde, sıradan bir anın içinde farkındalığın ilk ışığı parıldar. Genç, hayatın telaşlı ritminden bir an kopar ve “İkinci Kat” a açılan merdiveni görür. Bu merdivenler,

ilk bakışta sıradan görünse de her basamağı bir bilgelik taşır. O basamaklarda ilerlerken, geçmişin yankılarıyla yüzleşir, tecrübe ve fırsatları tartar ve kendi yolunu çizmeye başlar. Bu süreç, sadece bir hesaplaşma değil, aynı zamanda bir barışma sürecidir.

Farkındalığın bu ilk ışığı, kişinin iç âleminde büyük bir dalgalanma yapar. Genç, bu dalgalanmanın etkisiyle, kendini yeniden tanımaya başlar. Merdivenin her bir adımı, şuurunu ve bilgisini biraz daha açar ve ona hayatın manasını keşfetme imkânı sunar.

“İkinci Kat” ta, genç, yalnızca kendini bulmakla kalmaz; genişleyen bakış açısıyla gördüğü her şeyle bütünleşir. Kültür, burada onun hem bastonu, hem gözlüğü, hem de kanatlarıdır. Genç, hayatı boyunca biriktirdiği işaretleri, sesleri ve duyguları, kendi hikâyesine dönüştürmeye başlar. İkinci Kat, alan değil, veren olma enerjisinin en saf haliyle ortaya çıktığı bir ortam olur. Genç, yalnızca kendisini değil, topluma nasıl katkı sağlayacağını düşünmeye başlar.

Bu hâl, sınırlarını aşmasına imkân tanır. Resim yaparken hayallerini tuvale taşır, yazı yazarken iç dünyasını kelimelere döker veya bir müzik parçasıyla duygularını kâinata ulaştırır. İkinci Kat’ın verdiği ruh, şahsi birikimini toplum için değere dönüştüren bir güç olur. Bu süreçte genç, sadece kendini ifade etmekle kalmaz; aynı zamanda başkalarına ilham verir.

Sessizliğin Derinliği

İkinci Kat, hayatın karışık birinci katından farklıdır. Burada, olgunluk konuşur. O kemale genç hem geçmişin seslerini hem de geleceğin çağ-

Genç, hayatın telaşı ritminden bir an kopar ve "İkinci Kat"a açılan merdiveni görür.

rılarını duyar. Olgunluğun verdiği sessizlik, onun için bir anlam arayışı olur. Bu arayışta yalnızca kendisi için değil, toplumu için de yer edinmeye çalışır. O artık sadece sorular sorup bekleyen değil, cevaplar arayıp katkı veren sorumlu bir kişidir.

Bu süreç, iç huzurunu keşfetmesine vesile; bu huzur ise, onun hayatın karmaşıklığını daha derin bir anlayışla görmesine yardımcı olur. İkinci Kat'tan bakan genç, geçmişin yüklerinden kurtulur ve geleceğin belirsizliğine cesaretle bakar. Burada korkular, hayaller ve hedefler bir bütünlük içinde anlamını yeniden bulur.

Kendini Hazırlamak ve Paylaşmak

İkinci Kat, gençlerin topluma hazırlık yaptığı bir alan olarak şekillenir. Burada gençler, kendi yaralarını sararken, başkalarının yaralarına da dokunmayı öğrenir. Paylaşım, bu sürecin önemli parçasıdır. Gençler kendi hikâyelerini topluma sunarken, o hikâyenin nasıl kolektif bir anlama büründüğünü de fark ederler. Artık İkinci Kat, yalnızca şahsi bir keşif değil, toplumsal bir bağ kurma noktası olmuştur.

Kurulan bu bağ sayesinde, hikâyesinin başkalarının hayatlarında nasıl yankı bulduğunu fark eder. Onun tecrübeleri, başkalarına ilham verirken, kendisi de bu etkileşimden bilgi ve güç alır. İkinci kat, bu anlamıyla bir dayanışma ve birliktelik platformu olur.

Sonsuz Merdivenler

Ve İkinci Kat, hiçbir zaman son bulmayan bir yolculuğun sadece bir durağıdır. Gençler, her farkındalıkla birlikte, yeni bir merdivenin daha olduğunu keşfederler. Bu merdivenler, sonsuz bir yolculuğun habercisidir. Ancak her basamak, bir öncekinin anlamını daha derin bir şekilde kavramayı sağlar.

Her yeni merdiven, şuuru bir adım daha ileri taşır. Hayatın bitmeyen bir keşif olduğunu hatırlatır ve her anın yeni bir başlangıç olduğunu gösterir. Bu yolculukta kişi, geçmişin izlerini geleceğin tohumlarına dönüştürür.

Ve evet, ikinci kat, farkındalığın ve kendini hazır etme sürecinin derin bir ifadesidir. Burası, sessizliğin içinde büyüyen bir bilgelik, hizmet etme enerjisinin filizlendiği bir bahçe ve toplumla buluşmanın başlangıç noktasıdır. Her genç, yalnızca kendini bulmaz; aynı zamanda insanlığın kolektif hikâyesine yeni bir mana kazandırır.

İkinci kat, bireyin hem kendi iç yolculuğunda hem de toplum hayatında iz bıraktığı yerdir. Umarım daim olur...

'MEDENİ' BATI'NIN SAYESİNDE *ONLAR ARTIK YOK!* YOK EDİLEN UYGARLIKLAR

Özellikle 15. Yüzyılın sonlarından başlayarak Avrupalıların deniz aşırı toprakları işgal etmek istemesi ve yerli toplumların askeri güçle zayıflatılması çabasıyla kayıtlı tarihten silinen medeniyetler ve halkların varlığından söz ediyoruz burada. İnsanlığa interneti verdiğini söyleyenlerin karşılığında insanlıktan ne aldığını sakladıkları şey bu. Binlerce yılda oluşmuş onlarca kültür ve medeniyetin tamamen yok olmasından söz ediyoruz. Çeşitliliğin ve zenginliğin Batılı barbarlığın pençesinde nasıl yok edildiğinin kısa hikâyesi. İşte modern Batılıların, dünyaya ve orada yaşayan bazı uygarlıklara yaptığı katkılar:

1. TAZMANYA ABORJİNLERİ

- **Bölge:** Tazmanya Adası, Avustralya
- **Sömürgeci Güç:** İngiltere
- **Tarih:** 19. yüzyıl
- **Yok Edilişin Sebebi:** İngilizler, 1803'te Tazmanya'ya geldiklerinde yerli halkla çatışmalara girdiler ve sömürgeci politikalar sonucu Tazmanya Aborjinleri neredeyse tamamen yok oldu. Sistemik öldürmeler, hastalıklar ve zorla göç ettirme politikaları, bir halkın yok olmasına neden oldu. Tazmanya Aborjinlerinin kültürel ve sosyal yapısı geri dönülmez şekilde zarar gördü ve 1876'da bilinen son saf Tazmanya Aborjini Truganini'nin ölümüyle bu toplumun tamamen yok olduğu kabul edilir.

2. TAİNO UYGARLIĞI

- **Bölge:** Karayipler (Büyük Antiller, özellikle Hispaniola ve Küba)
- **Sömürgeci Güç:** İspanya
- **Tarih:** 1492 sonrası (Kristof Kolomb'un gelişi)
- **Çöküş Nedeni:** Taino halkı, Kristof Kolomb'un Amerika'ya ayak basmasından hemen sonra sömürgeci İspanyolların baskısına maruz kaldı. İspanyol sömürgeciliği, zorla çalıştırma (encomienda sistemi), Avrupa'dan getirilen bulaşıcı hastalıklar (özellikle çiçek hastalığı) ve savaşlar nedeniyle Taino nüfusu hızla azaldı. 16. yüzyılın ortalarına gelindiğinde, Taino halkı neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı.

3. AZTEK İMPARATORLUĞU

- **Bölge:** Günümüz Meksika'sı
- **Sömürgeci Güç:** İspanya
- **Tarih:** 1519-1521 (Hernán Cortés'in işgali)
- **Çöküş Nedeni:** Aztekler, Mesoamerika'nın en güçlü uygarlıklarından biriydi. Ancak 1519'da Hernán Cortés liderliğindeki İspanyol işgalciler, yerel halkları kıskırtarak Aztek İmparatorluğu'nu yıktılar. İspanyol sömürge yönetimi ve Avrupalıların getirdiği hastalıklar (çiçek hastalığı gibi), Aztek toplumunu büyük ölçüde yok etti. Aztek kültürü, İspanyol etkisi altında dönüştü ve yerli inançlar ve diller büyük ölçüde asimile edildi.

4. İNKA İMPARATORLUĞU

- **Bölge:** Günümüz Peru, Ekvador, Bolivya, Şili, Arjantin
- **Sömürgeci Güç:** İspanya
- **Tarih:** 1532-1572 (Francisco Pizarro'nun işgali)
- **Çöküş Nedeni:** İnka İmparatorluğu, Güney Amerika'nın en geniş ve en güçlü uygarlıklarından biriydi. 1532'de Francisco Pizarro liderliğindeki İspanyol fatihler, İnka İmparatoru Atahualpa'yı esir alarak İnka topraklarını işgal ettiler. İspanyol sömürgeciliği, İnka toplumunu ve kültürünü derin bir şekilde değiştirdi. Yine, Avrupalıların getirdiği bulaşıcı hastalıklar, özellikle çiçek hastalığı, İnka nüfusunun büyük bölümünü yok etti. 1572'de son İnka direnişi bastırıldı ve İnka İmparatorluğu resmi olarak sona erdi.

5. ABORJİNLER (AVUSTRALYA)

- **Bölge:** Avustralya
- **Sömürgeci Güç:** İngiltere
- **Tarih:** 18. yüzyıl sonları-19. yüzyıl
- **Çöküş Nedeni:** 1788'de İngiltere'nin Avustralya'ya yerleşmesiyle, Aborjinler üzerinde yoğun bir baskı başladı. Aborjinler, topraklarından zorla çıkarıldı, hastalıklar nedeniyle büyük kayıplar verdi ve İngiliz sömürgeciliği tarafından ekonomik ve sosyal olarak marjinalize edildi. Pek çok Aborjin topluluğu tamamen yok oldu ya da kültürel kimliklerini büyük ölçüde kaybetti.

6. CARİBLER

- **Bölge:** Karayip Adaları
- **Sömürgeci Güç:** İspanya, Fransa, İngiltere
- **Tarih:** 16. yüzyıl
- **Çöküş Nedeni:** Carib halkı, Avrupa sömürgeciliğinin ilk dönemlerinde direniş gösterse de İspanyol, Fransız ve İngiliz sömürgeciliği karşısında hızla çöktü. Savaşlar, köleleştirme ve bulaşıcı hastalıklar, Carib nüfusunu büyük ölçüde azalttı ve bu halkın büyük bir kısmı 17. yüzyılda yok oldu.

7. YAMANA VE SELK'NAM HALKLARI (TİERRA DEL FUEGO)

- **Bölge:** Tierra del Fuego, Güney Amerika'nın en güney ucu (Arjantin ve Şili)
- **Sömürgeci Güç:** İspanya
- **Tarih:** 19. yüzyıl sonları
- **Çöküş Nedeni:** Tierra del Fuego'da yaşayan Yamana ve Selk'nam halkları, 19. yüzyıl sonlarında Avrupa ve Arjantinli yerleşimcilerin topraklarına yerleşmesiyle büyük baskılar gördüler. Bu yerli halklar, avcılık ve hayvancılıkla geçiniyordu, ancak yerleşimciler ve hükümet tarafından toprakları işgal edildi ve hayvanları avlandı. Zorla göç, öldürülme, hastalıklar ve sömürgeci baskılar bu halkların kültürel ve nüfus olarak yok olmasına yol açtı.

8. HAWAİİ KRALLIĞI

- **Bölge:** Hawaii Adaları
- **Sömürgeci Güç:** ABD
- **Tarih:** 1893 (Hawaii Krallığı'nın ilhakı)
- **Çöküş Nedeni:** Hawaii Krallığı, 19. yüzyılda büyük oranda bağımsız bir monarşiydi. Ancak 1893'te ABD tarafından desteklenen bir grup iş adamı ve yerleşimcinin düzenlediği bir darbeyle Hawaii Kraliçesi Liliuokalani devrildi. 1898'de Hawaii, ABD tarafından ilhak edildi ve bir Amerikan toprağı haline getirildi. Hawaii'nin yerli kültürü, ABD'nin etkisiyle büyük ölçüde değişti ve yerli halklar asimile edildi. Yerli Hawaii kültürü ve dili büyük ölçüde yok edildi.

sonuç.

Batı'nın zenginlik ve ihtişamının kökenlerine dair çok kısa bir derleme denemesi bu. Ancak 'hayvanca' diye tanımlanabilecek bir durum, milyonlarca insanın ölümünün yanında tarih boyunca oluşmuş pek çok güzelliği de ortadan kaldırdı. Sadece insanlar değil, hikayeler de öldürüldü. Bir sürü dil, çok farklı kültür, şarkılar, adetler, törenler, inanışlar, düşünceler, bir sürü zenginlik... Tamamı barbar Batılıların zenginleşmesi pahasına bütünüyle ortadan kaldırıldı. Çoğu çok uzak tarih değil bu arada. İngilizler, daha geçtiğimiz yüzyılda birkaç medeniyeti bütün mensuplarıyla beraber yok etti.

BEŞİR AYVAZOĞLU, AŞK ESTETİĞİ

Batılı sanat tarihçileri, sanatın oluşumunu, tarih öncesinden başlayıp durakları zorunlu olarak Antik Yunan, Roma, Ortaçağ Batı, Rönesans ve Sanayi İhtilali olan ve günümüze kadar uzanan bir gelişme çizgisinde ele almaktadırlar. Gerçekten de bu, Batı sanatının tabii gelişme çizgisidir. Doğu, bu çizginin dışında kalır. Yaklaşık iki yüz yıldan beri dünya siyasetine ve ekonomisine Batı hâkim olduğu için, dikkatlerimiz Batı tarihinin gelişme çizgisine yönelmiş, dolayısıyla sanat tarihi anlayışımız da söz konusu gelişme çizgisi yönünde oluşturulan teoriler tarafından belirlenmiştir. Bu çizginin dışında kalan medeniyetlerin sanatları, Batı sanatlarıyla ilintileri ölçüsünde şöyle bir uzaktan bakılarak geçilir.

Böyle bir bakış açısı, gelişmenin mutlaka Batı'daki gelişme istikametinde olması gerektiği gibi bir izlenim uyandırıyor. Bir başka deyişle, Batı'yı merkez alan kitaplarda, Doğu, İnsanlık tarihinde tali bir unsurmuş gibi ele alınmakta, dolayısıyla bazı fikir ve sanat adamları, kendi sanatlarını da meşru saydıkları gelişme çizgisinde değerlendirebilmek için, "anakronik" bir yaklaşımla realiteyi değiştirmeye çalışmaktadırlar. Fatih'i, geçici

bir hevesle getirttiği İtalyan resamlara bakarak "Rönesansçı bir padişah" olarak takdime kalkışmak, bu tavrın tipik örneklerinden biridir.

Batı'ya benzemeye çalışan toplumların sanatçıları ve aydınları, sözünü ettiğimiz bu bakış açısı yüzünden gerçek bir ibda gücüne ulaşamamakta, takipçi ve taklitçi olarak kalmaktadırlar.

Doğu sanatlarının Batılı anlamda bir sanat tarihi anlayışıyla ele alınamayacağı açıktır. Türk-İslâm sanatları, diğer Doğu sanatlarıyla aynı kategoride değerlendirilir ve kendine has gelişme çizgisi tespit edilebilirse, daha sağlıklı sonuçlara ulaşılabileceği kanaatindeyiz. Genel olarak Doğu sanatlarının benzer duyarlıklar ve benzer bir realite kavrayışı etrafında oluşup geliştiği söylenebilir.

Antik Yunan, Doğu sanatlarının oluşumu incelenirken, ancak Greko-Budist sanat söz konusu edildiği zaman bir anlam kazanabilir. Bunun dışında özel olarak Türk-İslâm sanatları, genel olarak Doğu sanatlarının oluşum sürecinde, Yunan sanatlarının katkısı yok denecek kadar azdır. Ortadoğu'da Bizans sanatının etkisi önemlidir, fakat Bizans da Doğu'dur.

Bazı sanat tarihçileri, sanat tarihine Batılı gözüyle bakmaya alıştıkları için, teces-süsümüzün zamanında Antik Yunan'a yönelmemiş olmasını âdeta bir kusur olarak göstermeye çalışmışlardır. Batı'nın insana, eşyaya ve tabiata bakışı en ideal bakışmış gibi, biz öyle bakmadığımız veya bakamadığımız için, kültürümüz hakkında yersiz şüpheler yaratılmıştır. Halbuki sanatın oluşum süreci başka bir bakış açısından yazıldığı takdirde, dünya haritasının başka bir açıdan da çizilebileceği ve Batı sanatının bu sürece ancak bazı kesişme noktalarında katılabileceği anlaşılacaktır.

“Gelenek” kavramıyla biz, bir kültüre kimliğini kazandıran yaratıcı düşüncüyü kastediyoruz. Fert ve toplum hayatını bütün yönleriyle düzenleyen bir sistem olarak gelenek, Guenon'a göre ilâhî bir kaynaktan doğmuştur. Eğer bugün verdiğimiz sınırlı manasında düşünülmezse, din, geleneğin kendisidir. Fakat bu universal geleneğin çeşitli kolları olan Hinduizm, Taoizm, Hristiyanlık, Yahudilik ve İslâm gelenekleri karşılaştırılırsa, aralarında önemli farkların bulunduğu, dolayısıyla hepsinin “din” terimiyle ifade edilemeyeceği ortaya çıkmakta, bu yüzden Guenon, “din” yerine “gelenek” demeyi tercih etmektedir.

Bizde bu universal gelenekten kopuş, Batılılaşma hareketleriyle başlamış, ge-

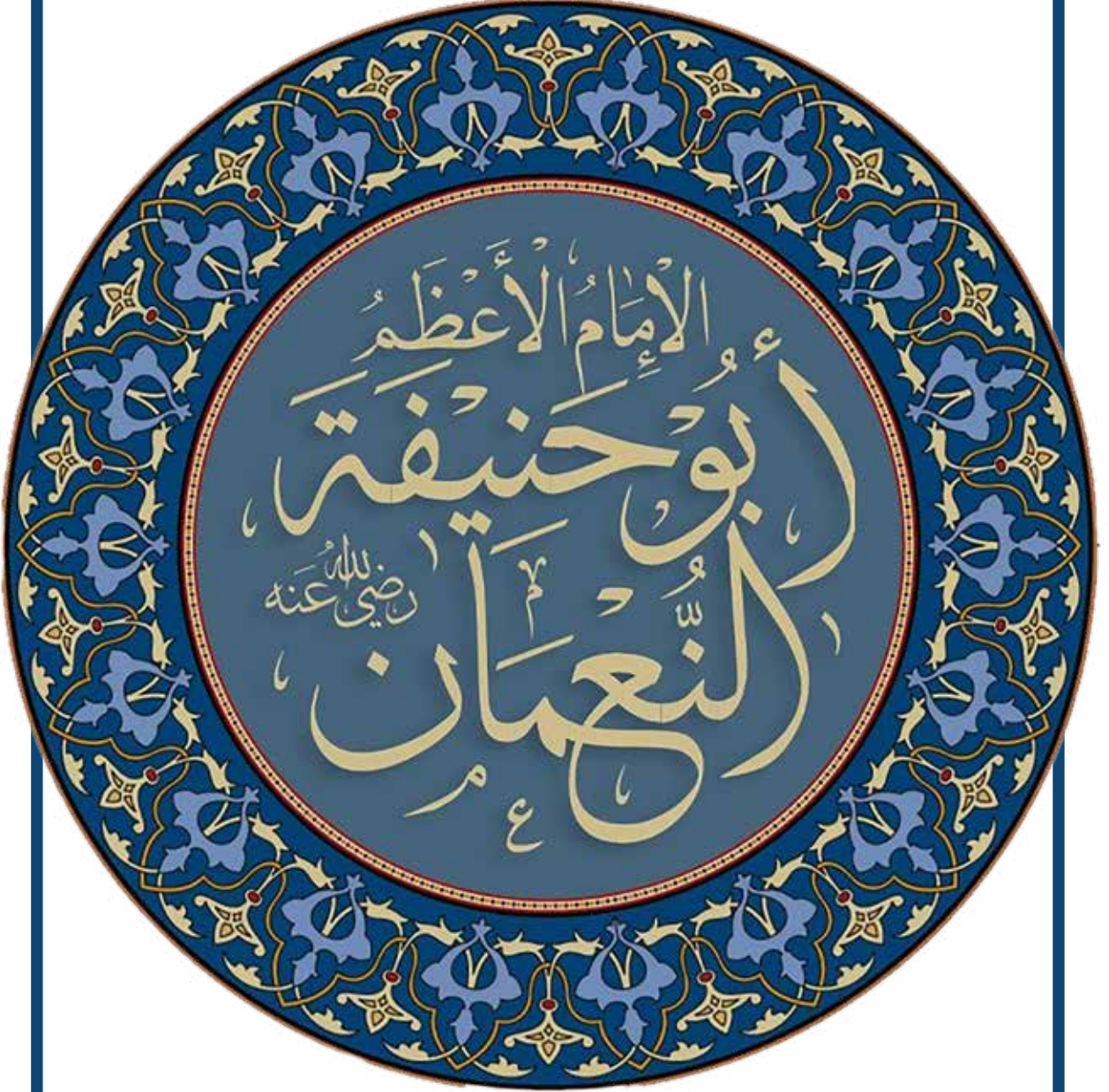
leneğin en büyük yapıcısı olan din hayatımızdan tecrit edilerek sadece ferdi ilgilendiren bir inanç problemi olarak sınırlandırılmıştır. Buna paralel olarak, geleneğin ifade vasıtalarının da temelinden sarsıldığı görülür. Hayatımızı ve faaliyetlerimizi artık büyük ve nizam verici bir güç yerine, modalar, günlük hevesler ve taklit yönlendirmeye başlamıştır.

Batı'da Rönesans, Hristiyan geleneğine Greko-Latin aşısı yaparak akıl ve tabiatı yüceltmek anlamına gelmekle beraber, büsbütün bir kopuşu değil, bir çeşit mecra değiştirmeyi ifade ediyordu. Gerçekte Hristiyanlık, endüstri çağına kadar, sanat ve edebiyatın, kısaca kültürün asıl kaynağı olma niteliğini devam ettirmiştir. Bizde ise kopuş pek ani olmuş, Batılılaşma çabaları içinde, Rönesans sonrası Batı'nın gelenekten aldığı unsurları değil, sadece Greko-Latin esprisini görebilmişizdir. Hızlı teknolojik ilerleme ve insanın eşya ile geleneksel münasebetlerinin değişmesi, yeni problemlerin ortaya çıkmasına, sanat ve edebiyatta ise yeni ilgi alanlarının açılmasına sebep olmuştur. Bizde ise, aydınlar, toplum tarafından yaşanmadığı için sancısını çekemedikleri bu problemleri edebiyatımız ve sanatımız adına vakit geçirmeden ithal edivermişlerdir. Problem ithali esasen Batılılaşma hareketleriyle başlamış, Batılılaşmanın yarattığı, yani bizim toplumumuzu derinden sarsan problemler, ise hep ihmal edilmiştir.

ALPER TUĞ

BİR ÇİÇEK DEĞİL; BİR BAHÇE:

EBU HANİFE

1. Birkaç çiçek değil. Bir bahçe. Üstelik ittifak edilmiş bir bahçe. Yüzlerce yılda terbiye edilmiş ve binlerce yıldır tecrübe edilmiş bir bahçe. Güzellerin daha da güzelleştiği bir ırmak. Zincirin kaynağından çıkan ilk halkası o. Berrak ve kavi. Akla ve kalbe hürmet eden yeryüzünün en geniş sofrası. Usulü ve anlamı anlamının yöntemi. İsmi anılmadan “dünya hukuk tarihi”nin yazılamayacağı büyük hocası. Gelmiş geçmiş bütün hukukçuların babası.

4. Bundan 1321 yıl önce geliyor dünyaya. Miladi 699 yılında yani. Bugünkü Irak sınırlarındaki Kûfe’de Sâbit isimli birinin oğlu olarak... Ailesi, ticaretle uğraşan Horasan’dan Irak’a göçmüş bir aile. O tarihlerde büyük bir ticaret şehri olan Kûfe’de kumaş ticareti yaptıkları bir dükkânları da var. Oldukça varlıklı bir dünyaya açıyor gözlerini, şehir hayatında rahat içinde büyüyor.

2. Birkaç çiçek değil, bir bahçe. Başka bahçeler doğuran bir bahçe. Kendisine bile itiraz edebilen talebeler yetiştiren ve özgür düşüncenin kaynağı bir hoca. Meseleyi derli toplu anlamının ilk adımı. Her şeyi yerli yerine koymanın bahçesi. İmanın ve aklın pırıl pırıl birlikteliği. **İçinde titizliğin ve adaletin çağıladığı, içinde Son Peygamber’i adım adım takip etmenin, içinde durmaksızın durmanın bahçesi.** Bilmenin ve eylemenin devasa birlikteliği...

5. Babasından devraldığı ticari faaliyetlerini ömrünün sonuna kadar sürdürüyor Ebu Hanife. Bütün geçimini ticaretten kazanıyor, öldüğü ana kadar. Genç yaşlarda zekâsı sayesinde büyük kazançlar da elde ediyor. Sonraki yıllarda elbette ticaretten kazandığını talebelerine harcıyor. **Yüzlerce hatta binlerce yoksul talebesinin tüm masraflarını tek başına karşılıyor.** İlim hayatına başladıktan sonra da ticareti bırakmıyor. Ticaret; hayatı anlamının bir yolu oluyor onun için...

3. İnsanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük hukukçularından biri o. Adı, Nûman. Ebu Hanife de diyorlar künyesine. İmam-ı Azam diye biliyoruz onu. İmam-ı Azam, yani “en büyük imam”. İmam, namaz kıldırın anlamında değil burada; bilgeliğin zirvesi anlamında. Hocaların hocası yani. İnsanlık tarihinin doğurduğu en büyük dehalardan biri... Kıyaslamak için değil, anlamak için söyleyebiliriz; Aristoteles gibi zekâ... Sadece bu da değil, kendisine bakılarak baştan sona tarifi yapılılabileceği yetkinlikte bir ‘ahlak anıtı’. Doğruyu söylemek ve hakikati aramak konusunda eşit derecede korkusuz bir bilge.

6. Aslında Ebu Hanife’nin hikâyesi, torunu İsmail’in yıllar sonra söyleyeceği gibi, Ebu Hanife’nin babası Sâbit’le başlıyor. Sâbit’in, Hz. Ali’yi ziyaret ettiğinde Hz. Ali’den aldığı dua ile yanıyor ilk ateş. Hz. Ali, Sâbit’in kendisine ve nesline dua ediyor. Sonrakiler, o tertemiz duanın bereketi diyorlar buna. Hiç haram tanımamış bir gövde, hiç yalan söylememiş bir dil... Çok az uykuyla “uyanmış” bir göz. Bunlardan başkası değildir o.

7. İmam'ı anlamamanın en kısa yolu gözünü açtığı ve ticaretle tanıdığı coğrafyaya bakmaktan geçiyor. Doğup büyüdüğü Kûfe ve bölgenin yakınındaki diğer önemli şehir Basra; eski medeniyetlerle irtibatı bulunan, yeni Müslüman olanlara İslam'ın öğretildiği ve yanı sıra siyasi faaliyetlerin de yoğun olduğu kalabalık şehirlerdir. Her iki şehirde de birçok âlim, şair ve filozof ikamet etmekte, canlı bir entelektüel hayat sürüp gitmektedir.

II. “Meselenin aslında ne olduğunu anlamak...” İmam-ı Azam'ın bütün hikâyesi bu gerçekte. Şa'bî'nin “*Âlimlerin meclislerine devam et.*” tavsiyesinden sonra Irak bölgesindeki önemli ilim meclislerine iştirak ettiği ve tâbiinden çok sayıda isimle görüşmesinin yanı sıra bazı sahabe-lerle de görüştüğü söylenmiştir. Özellikle Enes bin Malik'i gördüğü ve babasıyla birlikte gittiği Mekke'de sahabeden Abdullâh b. el-Hâris'i görüp, ondan hadis dinlediği de aktarılmıştır. Bu açıdan İmam-ı Azam'ın sahabeyi gören nesil olan “tâbiîn”den olduğu söylenebilir.

8. Tam da böylesine hareketli bir ortamda ticaretle uğraşan Ebu Hanife'nin parlak zekâsı, genç yaşına rağmen oldukça dikkat çekmiş ve bölgenin önemli âlimlerinden biri olan Şa'bî tarafından çağırılmış ve “*Seni zeki, kabiliyetli ve hareketli bir genç olarak görüyorum. İlme ve âlimlerin meclislerine devam etmeyi ihmal etme*” uyarısıyla tanışmıştır. Bu hayatındaki ikinci ateş olmalıdır. Bu cümlelerin etkisi ile ilim tahsiline yönelmiştir. 20'li yaşlarının henüz başında... Yani oldukça geç sayılabilecek bir yaşta.

9. Bugün artık fıkhnın babası olarak bildiğimiz, imamların en büyüğü olarak tanıdığımız Ebu Hanife, eğitimine fıkıhla değil önce akaid ve cedel ilmini öğrenmeyle başlıyor. Farklı itikadi düşüncelerin ve yorumların bulunduğu Basra'ya zaman zaman yaptığı seyahatlerde uzun tartışmalara girmekten de geri durmuyor. Onun bu tartışmalar da ortaya koyduğu görüşler zamanla daha belirgin hale gelecek, şöhretini artırdığı gibi “Ehl-i Sünnet” anlayışının şekillenmesine de katkı sağlayacaktır.

12. Onun sorunları çözümedeki yöntemi şu idi: Bir sorun görürse onu çözmek için Kur'an'a başvurur, orada bir çözüm bulamazsa hadislerle başvurur, orada bir çözüm bulamazsa sahabenin uygulamalarına bakar, eğer sahabe arasında ittifak yoksa sahabenin görüşlerinden istediği birini alırdı. Sahabede de yoksa eğer tâbiine bakar ama bu sıralamayı takip ederek kendi yorumunu ortaya koyardı. Tâbiîn için “Onlar da adam, biz de adamız.” diyecektir.

10. Pek çok hocadan istifade etmiş olan Ebu Hanife'nin asıl hocası, Kufe'de yaşayan Hammâd b. Ebû Süleyman'dır. Ebu Hanife, 720 yılından hocasının vefat edeceği 738 yılına kadar tam 18 yıl süreyle onun derslerine devam etmiş ve seçkin öğrencileri arasına girmiştir. Binlerce öğrenci yetiştirmiş büyük bir âlim Ebu Hanife. **Öğrencilerinden kırkının içtihad yapabilecek seviyeye çıktığını da düşünürsek Ebu Hanife'nin “büyük öğretmen”liği daha iyi anlaşılacaktır.**

13. Büyük İmam'ın ömrünün 52 yılı Emeviler, 18 yılı da Abbasiler döneminde geçmiştir. Emevi hilafetine de Abbasi hilafetine de doğrudan şahitlik etmiştir. İslam dünyası açısından özellikle siyasi olarak büyük oranda kaosla geçen bu devrelere kayıtsız kalmamış, her iki devirde de zulme yol açan siyasi iktidarlara mücadele etmekten geri durmamıştır. Emevîlerin Ehl-i Beyt'e karşı tutumu sertleşince onlara açıkça karşı çıkmaktan da çekinmemiştir. Hatta Hz. Ali'nin torunlarından Zeyd bin Ali'nin zalim halifeye karşı başlattığı ayaklanmayı maddi ve manevi olarak desteklemiştir.

14. Ebu Hanife'ye susması karşılığında Emevî halifesi II. Mervan tarafından önce Kûfe kadılığı ve sonra beytülmal emniyeti teklif edilmiş ancak Büyük İmam, kendisine yapılan bütün teklifleri reddedince hapsedilmiş ve dövülmüştür. 50'li yaşlarındaki Ebu Hanife'nin durumu ağırlaşınca tepkileri yatıştırmak için hapisten çıkarılmak zorunda kalmıştır. O da vakit kaybetmeden Mekke'ye gitmiş ve hilafet Abbasilere geçinceye kadar geri dönmemiştir.

18. Vefatından sonra talebeleri tarafından fikirleri yayılan ve başka takipçilerin de katılmasıyla görüşleri mezhebe dönüşen İmam-ı Azam, bugün de geçerli olmak üzere -yaşadığı dönemde de- tarihin akışını, kendisinden önce ve sonra diye değiştirmeyi başarmıştır. Sonraki yıllarda Halife Harun Reşid'in de görüşlerini benimsemesiyle devlet yönetiminde Hanefî hukuk usulleri uygulanmış ve Hanefîlik Irak, Mısır ve Türkistan'da yayılmıştır. Daha sonra Hanefîliği resmi mezhep olarak kabul eden Osmanlılar, İmam-ı Azam'ın ve takipçilerinin fıkının tüm İslam dünyasına yayılmasını sağlamıştır.

15. Büyük İmam, Emevî iktidarına karşı kısmen desteklediği Abbasi iktidarının da zulüm yoluna tevessül etmesiyle onlara karşı da açıkça tavır almıştır. **Devrinin en büyük ve meşhur âlimlerinden ve en zengin tüccarlarından biri olmasına karşın adaletsizliğe karşı sesini yükseltince bu kez Abbasi hilafeti ona konuşmaması karşılığında yeni kurulan Bağdat şehrinin kadılığını teklif etti.** Büyük İmam, yine reddetti ve yine hapsedildi. Hapiste işkenceye maruz bırakıldı. Miladî 767 yılının Eylül ayında Bağdat'ta vefat etti. Bazı kayıtlar, zehirlenerek öldürüldüğünü de ifade ediyor. Büyük Selçuklu hükümdarı I. Melikşah'ın vezirleri tarafından türbesi yaptırılmıştır.

16. Derler ki, onunla yüz yüze tanışmış hiç kimse onun hakkında kötü söz sarf etmedi. Simasından hâline bilenler için bütün zenginliği görünür bir adamdı. Ortaya koyduğu usul ve yöntem, ondan sonra sistemleşecek ve o usulü benimseyenlere 'Hanefiler' denilecektir. Dört hak mezhepten birinin imamı olan İmam Şâfiî'nin şu sözü İmam-ı Azam'ı anlatmak için bir basamak olmaya yeter: *"Bütün insanlar fıkihta Ebû Hanîfe'nin evladıdır."*

19. **Doğruyu bulma konusundaki samimiyeti; yöntemi ve hakikate olan sadakati derecesinde etkili bir ders niteliği taşır.** Derslerini münazaraya imkân verecek şekilde işlemiş, öğrencilerinin de itiraz ve katkılarıyla ilerlemiştir. Derslerinde ve ilim meclislerinde herkese söz hakkı verir, aykırı görüşleri dinler ve öğrencilerini kendi görüşlerini benimsemeye zorlamazdı. Tartışmalar sonucunda ulaştığı yorum için; *"Bizim kanaatimiz ve ulaşabildiğimiz en güzel görüş budur. Bundan daha iyisini bulan olursa şüphe yok ki doğru olan onun görüşüdür"* diyebilmiştir.

17. Birkaç maddede en azından bazı ilkelerini anabiliriz burada: Bir fıkıhî ilk defa bütün hatlarıyla tedvin eden kişi İmam-ı Azam'dır. Feraiz ilmini ilk defa yazan kişi de İmam-ı Azam'dır. Bugün noterlik diyebileceğimiz kurumu yani Şurut ilmini tarihte ilk defa yazan kişi de odur. Verdiği hiçbir hükmü, öğrencileri ile münazara etmeden karara bağlamama yöntemini geliştirmesinin yanı sıra resmi devlet kadılığını reddederek fıkıhî siyasetin boyunduruğundan çıkaran tarihteki ilk isim de odur aynı zamanda.

20. Bugüne kadar İmam-ı Azam'a atfedilen birkaç eser günümüze gelmiştir. Bazılarından söz etmek gerekir: İlki **el-Müsned**'dir. Öğrencileri tarafından Ebu Hanife'nin içti-hatlarında delil olarak kullandığı hadisleri toplayan bir eserdir. Diğer **Fıküh'ekber**; ehl-i sünnetin görüşlerini özetlediği bir akaid eseridir. **El-Âlim ve'l müte'allim**; soru-cevap tarzında yazılan ve yine ehl-i sünnetin görüşlerini açıklayan bir eserdir. İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin neye karşılık geldiğini anlamak için şunu da eklemek lazım; Osmanlı'nın bir diğer adı da *"İmam-ı Azam'ın Devleti"*dir.

WILLIAM BLAKE

HEPSİ BU.

“

Züppelikten uzak her sanatçı, çağının ve coğrafyasının sancılarını birebir yaşamaktan kaçamaz.

1

Doğrusu iyi bir şair, yöneldiği her me-selede ortalamanın üzerinde başarı ka-zanacak yetilere sahiptir. Müzik ya da resim. Mimari ya da nesir. **Dünyayı do-laysız ve züppelikten uzak duyabilme yeteneğine sahip her büyük sanatçının övgüye değer olmayan hasletidir bu.** Çünkü dünyayı kendi gözleriyle görmek-te, kendi kulaklarıyla duymaktadır. Sa-natçı, kendinden hareketle tanır dünyayı ve kendinden hareketle dokunur ona.

2

Züppelikten uzak her sanatçı, çağı-nın ve coğrafyasının sancılarını bi-rebir yaşamaktan kaçamaz, kaçmak da istemez. Çağının ve coğrafyasının çocuğudur o. Çağının ve coğrafya-sının dışında yahut üstünde görmez kendini. Sahicilik budur çünkü. Doğ-ru ya da yanlış kendine mahsus bir dili ve evreni vardır onun. Doğru ya da yanlış kendine mahsus bir teklifi ve eylemi vardır onun.

3

Koca Ragıp Paşa'nın, on yıl kudretle hükmedeceği Osmanlı sadrazamlık makamına geldiği yıl İstanbul'dan oldukça uzak olan Londra'da dünyaya geldi. Yıl: 1757. Orta halli bir ailenin çocuğu olarak emperyalizmi henüz icat edip işlevsel hale getirmeyi akıl etmiş ülkesinde okula gidemeyecekti elbette. Ve öyle de oldu. Şiir, resim, heykel, oymabaskı ve daha pek çok şeye heves etti. Yaptı da.

4

Çizime yeteneği var diye, şiire başlamadan bir yıl önce ailesi, imkânlarını da zorlayarak, çizim okuluna gönderdi onu. **Fakat doğduğu yıl Hindistan'ı işgal edip yerlileri öldürmekle meşgul olan ülkesi İngiltere, on yaşındaki çocuğun okumasına imkân sunmayacaktı.** O da henüz on dört yaşında bir gravür ustasının yanına çırak olarak işe girdi. Ekmeği, söküp almalydı.

5

On bir yaşında şiir yazmaya başladı. Onu bugün bize hatırlatacak olan şeye yani. Çıraklığı, anıt mezarlar için gotik çizimler yaparak geçti. 21 yaşına kadar sürdü, onu bizden biri yapan bu serüven. Sonra, Hindistan'ın bütün zenginliğini 21 yıldır çalan 'Kraliyet'in Akademi Okulu'na kabul edildi. Resimle olan rabitasını burada artırdı. Ve kendi geleneğine eklendi: Dante'nin, Shakespeare'in eserlerinden sahneler çizdi.

6

Ressamdı çünkü görünmez olan dünyayı görünür hale getirmek istiyordu. Çıraklığı, çünkü yolun asıl hikâyesinin yolculuk olduğunu biliyordu. **Şairdi. Çünkü öyleydi. Tüm ömrünün yalnızca kenarında bir detay gibi duran şairliği, aslında bütün ömrünün asıl taşıyıcısı idi.** Yeni evrelerden geçen ülkesinde üretilen her çılgınlığa alkış tutmaması bundandı. O da, sanayi devriminin kuşlarının ölümü olduğuna inanıyordu. Çünkü büyük şiir, nerede yazılırsa yazılısın akrabadır.

7

Kilise'nin çıldırttığı sahici arayıcılardan biriydi. Ne ki kaderi yalnızca boğuşmayla geçti. Anlamaya, yorumlamaya ve ele geçirmeye çalıştı dünyasını. Duvarlara çarpa çarpa ilerledi. İsabet edemedi ama isabet etmek için hareket etti. Bu kıymettir. Kraliyetin dininin ve kilisenin en sert eleştirmeni oldu. **Yalnız Batı'ya mahsus kilise-iktidar iğrenç ortaklığı karşısında çıldırmak zorunda kalan herkes gibi, anarşizme bile savruldu.** Ah Koca Ragıp Paşa'nın ülkesine gelebilseydi!

8

1828 yılının 12 Ağustos'unda öldüğünde ülkesinde hiçbir hareketlilik olmadı. Yaşarken fark edilmedi bile. Elleri şişinceye kadar kraliçeyi alkışlamayı reddetti çünkü. İnsanlarının coşkuyla katıldıkları şey neyse o kuşkuyla baktı hepsine. Mezarının bulunduğu yerin çevre düzenlemesi yapılırken nasıl olduysa mezarı ortadan kayboldu. İyi şiirler ve hepsi bu. Nihayetinde Hakan Günday'ın dediği doğrudur: *"İngiliz asaleti büyük bir yanlış anlaşılımdır. O gri adada asil olan tek insan William Blake'ti."*

“Ressamdı çünkü görünmez olan dünyayı görünür hale getirmek istiyordu.”

RECEP TAYYİP ERDOĞAN

DÜNYA BEŞTEN BÜYÜKTÜR

Sayın Başkan,

Değerli Devlet ve Hükümet Başkanları,

Sayın Genel Sekreter,

Kıymetli Delegeler,

Sizleri şahsım ve milletim adına saygıyla selamlıyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca yürüttüğü başarılı çalışmalar dolayısıyla Sayın Espinosa'ya teşekkür ediyorum. Genel Kurul Başkanlığını devralan Sayın Muhammed Bande'yi de gönülden tebrik ediyorum. Genel Kurul Toplantısının dünya ve insanlık için hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Değerli Delegeler,

Bugün dünyamız küresel düzeyde adaletsizliğin yol açtığı pek çok sorunla ve sancıyla yüz yüzedir. Medeniyetimizin büyük âlimi Hazreti Mevlana, adaleti, hakları ve ödevleri gerektiği gibi paylaştırarak, herkese hakkını vermek olarak ifade ediyor.

Bugün dünyamızda ne hakların, ne de sorumlulukların gerektiği gibi paylaşılmadığı ortadadır.

Adaletsizlik ise istikrarsızlığı, güç mücadelelerini, krizleri, israfı beraberinde getiriyor. Hâlbuki şu an içinde bulunduğumuz kurum İkinci Dünya Savaşı sonrası işte bu adaletsizliği ortadan kaldırmak amacıyla kurulmuştu. Oysa bugün uluslararası camia geleceğini tehdit eden terör, açlık, sefalet, iklim değişikliği gibi sorunlara kalıcı çözüm üretme kabiliyetini giderek yitiriyor.

Genel Kurul'un bu yılki temasının yoksulluğun ortadan kaldırılması, kaliteli eğitim, iklim değişikliğiyle mücadele ve kapsayıcılık için çok taraflı çabaların canlandırılması olarak belirlenmesi elbette isabetlidir. Ancak asıl önemli olan, hep birlikte neler yapabileceğimizdir. Dünyanın bir tarafı yüksek refah seviyesi ve lüks içinde hayatını sürdürürken, diğer tarafta açlığın, sefaletin, cehaletin kol gezmesi kabul edilemez. Dünyanın şanslı bir azınlığı dijital teknolojiyi, robotları, yapay zekâyı, obeziteyi tartışırken, iki milyarı aşkın insanın yoksulluk, bir milyara yakın insanın açlık sınırının altında yaşıyor olması çok acıdır. Şayet her birimiz güvende değilsek, hiçbirimizin güvende olmayacağı gerçeğine sırtımızı dönemeyiz

Bu kürsüden yıllardır insanlığın kaderinin sınırlı sayıdaki ülkenin ihtiyarına bırakılamayacağını söylüyorum. **Burada sizlerin huzurunda tekrar ediyorum: “Dünya beşten büyüktür.”**

Zihniyetimizi de, kurumlarımızı da, kurallarımızı da değiştirme zamanı çoktan gelmiştir. Nükleer güç sahibi ülkeler ile buna sahip olmayan ülkeler arasındaki adaletsizlik dahi tek başına dünyanın dengelerini bozmaya yetiyor. Nükleer silahlara sahip olanların nükleer silahı olmayanları özellikle tehdit ediyor olması anlamlıdır. Nükleer güce dayalı kitle imha silahlarının tümünden yok edilmek yerine, her krizde bir koz olarak ortaya konması herkes gibi bizi de rahatsız ediyor. Bu güç ya herkes için yasak, ya herkes için serbest olmalıdır.

Sadece bu yılın ilk sekiz ayında 32 bin düzensiz göçmeni denizlerde boğulmaktan kurtardık. Yine bu yılın ilk sekiz ayında Suriyeliler dışındaki 58 bin düzensiz göçmeni ülkelere geri gönderdik. Buna rağmen, diğer bölgelerden gelenlerle birlikte bugün Türkiye, beş milyon mazlumu topraklarında barındıran bir ülke durumundadır. Sığınmacılar için fedakârca yürüttüğümüz bu çalışmalarda maalesef tek başımıza bırakıldı. Suriye’de ne rejimin, ne PKK-YPG’nin, ne de DEAŞ’ın kontrolündeki yerlere geri dönüş olmuştur, bu ülkeden kaçanların geri döndüğü tek yer Türkiye’nin güvenli hale getirdiği bölgelerdir.

Bugün Suriye’deki insani krizin çözümünde dikkatle üzerine eğilmemiz gereken önümüzde 3 önemli husus vardır.

Birincisi; Suriye’nin toprak bütünlüğü ve siyasi birliğinin tesisi konusunda kritik bir süreç olarak gördüğümüz anayasa komitesinin etkin ve verimli bir şekilde çalıştırılmasıdır. Geçtiğimiz hafta başında Rusya ve İran’la birlikte bu konuda Ankara Zirvesi’nde aldığımız kararla çok önemli bir başarıya imza attık. Suriye’de kalıcı siyasi çözüme ulaşıldığında bu ülkenin toprak bütünlüğü de kendiliğinden tesis edilmiş olacaktır.

İkinci önemli husus; İdlib’deki muhtemel katliamların ve yaklaşık 4 milyon kişilik potansiyel göç dalgasının önüne geçilmesidir. Bu konuda Rusya ile Soçi’de vardığımız mutabakat birtakım aksiliklere rağmen hala geçerliliğini korumaktadır. Türkiye’nin yeni bir göç dalgasını daha karşılamaya ne tahammülü, ne de imkânı vardır. Bu sebeple İdlib’de güvenliğin ve istikrarın sağlanması hususunda tüm ülkelerin Türkiye’nin çabalarına destek vermesini bekliyoruz.

Üçüncü önemli konu, Suriye’nin dörtte birini işgal eden ve sözde Suriye Demokratik Güçleri adıyla meşrulaştırılmaya çalışılan Fırat’ın doğusundaki PKK-YPG terör yapılandırılmasının ortadan kaldırılmasıdır. Tüm terör örgütlerine aynı mesafeden bakan bir anlayışı yerleştirmeden Suriye meselesine kalıcı çözüm bulamayız.

Amerika Birleşik Devletleri ile burada bir güvenli bölge oluşturulması konusundaki görüşmelerimiz sürüyor. Niyetimiz, ilk etapta 30 kilometre derinliğinde ve 480 kilometre uzunluğunda bir barış koridoru tesis ederek burada 2 milyon Su-

Bugün Türkiye milli gelire oranla dünyanın en fazla insani yardımda bulunan ülkesi.

riyelinin iskânını sağlamaktır. Şu görülen bizim sınırimızdır ve aşağıda da derinliğine olan bölge budur. Şu güvenli bölge ilan edildiğinde bu güvenli bölgeye biz rahatlıkla 1 milyon ila 2 milyon arasında göçmeni, mülteciyi yerleştirme şansına sahibiz. Burada gerek Amerika, gerekse koalisyon güçleri, Rusya, İran, hep birlikte el ele

vermek suretiyle bu güvenli bölgede bu mültecileri çadır kentlerden çıkartıp, konteyner kentlerden çıkartıp buraya yerleştirebiliriz. Bunun adımlarını birlikte atmak lazım, bunu tek başına Türkiye kaldıramaz.

Şayet bugün bu noktada da bir adım atmamız lazım. **Bu bölgenin derinliğini Deyrizor-Rakka hattına kadar indirebilirsek, ülkemizden, Avrupa’dan ve dünyanın diğer bölgelerinden kendi topraklarına geri dönecek Suriyeli sayısını üç milyona kadar çıkartabiliriz.**

Gerçekleştirmekte kararlı olduğumuz bu konuda Türkiye olarak gerekli hazırlıkları yapmaya başladık. Ülkemizin öncülüğünde, Lübnan, Irak ve Ürdün’ün de katılımıyla bu çerçevede bir uluslararası konferans planlıyoruz. Aralık ayında Cenevre’de gerçekleştirilecek olan ve eşbaşkanlığını üstleneceğimiz Küresel Mülteci Forumu’nun başarısına da önem veriyoruz. Güvenli bölgelere dönüşleri desteklemek için Birleşmiş Milletler öncülüğünde bir bağışçılar konferansı düzenlenebileceğini de düşünüyoruz.

Geçtiğimiz yıl Birleşmiş Milletler’de kabul edilen küresel göç mutabakatı ve mültecilere ilişkin küresel mutabakatın da etkin şekilde işletilmesine ihtiyaç vardır.

Suriye’de hakka, hukuka, vicdana uygun şekilde sağlayacağımız istikrar ve güven ortamı, komşusu Irak’ı da hem DEAŞ, hem PKK tehdidi bakımından rahatlatacaktır.

Birleşmiş Milletler Genel Kurul salonundan tüm dünyayı Suriye’deki bu insani krizi durdurmak için inisiyatif almaya, çabalarımızı desteklemeye davet ediyorum.

Değerli Delegeler,

Akdeniz Havzası Suriye krizinin tetiklediği göçmen trajedileri yanında, Doğu Akdeniz’deki gelişmeler nedeniyle daha başka sorunlarla da karşı karşıyadır. Kıbrıs meselesi 50 yıldan uzun süredir devam eden müzakerelere rağmen Rum tarafının uzlaşmaz tavrı

sebebiyle çözüme kavuşamamıştır. Rum tarafı Kıbrıs Türkleriyle siyasi gücü ve refahı paylaşmayı reddeden, adaletsiz ve hakkaniyetsiz bir dayatma siyaseti izliyor. Türkiye, derin tarihi ve kültürel bağlara sahip olduğu Kıbrıs Türk halkının uluslararası anlaşmalara dayalı garantörüdür, aynı şekilde Yunanistan garantörüdür, aynı şekilde İngiltere garantörüdür. Kıbrıs'taki sorunun sıfır güvenlik, sıfır garanti şartıyla çözüleceğini ileri sürenlerin en başından kötü niyetli oldukları ortadadır. Türkiye olarak Kıbrıs Türk Halkının güvenliğini ve haklarını teminat altına alan bir çözüm bulunana kadar çaba göstermeye devam edeceğiz.

Diğer taraftan, Doğu Akdeniz'deki enerji kaynaklarını kazan-kazan anlayışıyla önemli bir iş fırsatı olarak görüyoruz. Bölgedeki bazı ülkeler ise bizim bu makul tavrımıza rağmen tek taraflı adımlarla enerji kaynaklarını birer sorun ve çatışma alanı haline dönüştürmeye çalışıyor. Doğu Akdeniz'de hem Türkiye'nin, hem de Kıbrıs Türk halkının meşru hak ve çıkarlarını sonuna kadar koruyacağız. İş birliğini ve adil bir paylaşımı esas alan her türlü teklife ise kapımız sonuna kadar açık olmaya devam edecektir.

Akdeniz'in bir diğer kritik bölgesi olan Libya'da da halkın özgür iradesine dayalı demokratik bir yönetimin tesisiyle ülkede güvenliğin ve istikrarın sağlanması konusunda gayret gösteriyoruz.

Libya'nın siyasi ve ekonomik açıdan güçlenmesi hem Kuzey Afrika'yı, hem de Avrupa'yı rahatlatacaktır. Bu ülkedeki çözümün Libya halkının tercihlerine saygı gösterilmesinden geçtiğine inanıyoruz.

Yemen'e ve Katar'a yönelik müdahaleler hem insani, hem ekonomik olarak ağır sonuçlar doğurmuştur. Petrol üretim tesislerine saldırılar nedeniyle yeniden alevlenen bölgedeki krizin bir an önce çözülmesi herkesin özlemidir.

Geçtiğimiz yıl hunharca katledilen gazeteci Cemal Kaşıkçı hâlâ mahkeme, yargı bu süreci neticelendirmemesi sebebiyle ülkemizin de özellikle içinde cereyan eden bu olayın takipçisi olacağımızı özellikle ifade etmek isterim.

Ve burada tabi bir diğer durum da, özellikle Mısır'ın seçilmiş Cumhurbaşkanı'nın özellikle mahkeme salonunda, evet, çırpınarak ölmesi ve neticesinde ailesinin defnine bile müsaade edilmemesi de içimizde kanayan bir yaradır. Bölgenin adalet ve hakkaniyete olan derin ihtiyacının adeta birer sembolü olmuştur.

İran'ın faaliyetleriyle ilgili tartışmaların ve bu ülkeye yönelik tehditlerin de bir an önce rasyonel bir zeminde çözüme kavuşturulmasını temenni ediyoruz.

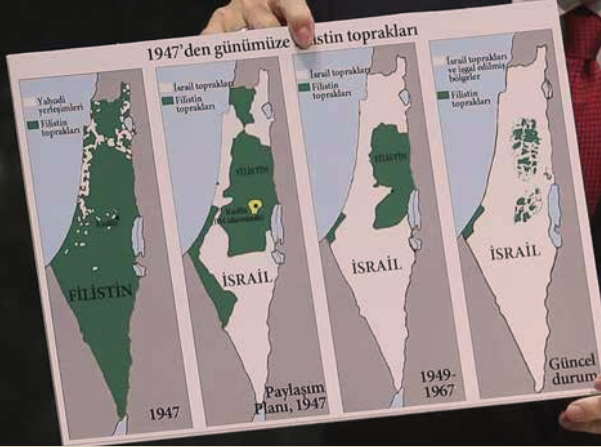
Değerli Delegeler,

Bugün dünyamızda adaletsizliğin en çok yaşandığı yerlerden birisi İsrail işgali altındaki Filistin topraklarıdır. Daha birkaç gün önce sokaktaki masum bir Filistinli kadının İsrail güvenlik güçleri tarafından alçakça öldürüldüğü görüntüler bile vicdanları harekete geçiremiyorsa artık sözün bittiği yerdeyiz demektir.

Ben merak ediyorum, bu İsrail neresidir? Acaba bu İsrail'in toprakları nereleri kapsıyor? **1947 de İsrail neresiydi, bunun ardından acaba 1949, 1967'de İsrail neresiydi ve şu anda İsrail neresi? Bakınız sene 1947, neredeyse burada İsrail yok gibi, tamamı Filistin. Sene 1947, paylaşım planı var ve Filistin küçülüyor, İsrail büyüyor.**

Geliyorum 1967'ye 1949'la birlikte, buyurun İsrail büyüyor, Filistin küçülüyor. Ve geliyorum bugüne, güncel durum şu: Artık adeta Filistin yok, neredeyse tamamına yakını İsrail. İsrail doyuyor mu? Hayır, doymuyor. İsrail şimdi de kalanını almanın gayreti içerisinde. Peki, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin, Birleşmiş Milletler'in İsrail'le almış olduğu bunca kararlar var, bu kararlar uygulamaya geçiyor mu? Hayır, geçmiyor. Peki, o zaman Birleşmiş Milletler ne işe yarıyor? O zaman bu çatının altında bizler aldığımız kararlar tesirli olamıyorsak, adalet nerede temerküz edecek? İşte sıkıntımız burada.

Ben merak ediyorum, bu İsrail neresidir? Acaba bu İsrail'in toprakları nereleri kapsıyor?

Mevcut İsrail yönetimi bu cinayetlerinin yanında, Gazze'deki insanlık dışı abluka, yasadışı yerleşim faaliyetleri, Kudüs'ün tarihi ve hukuki statüsüne yönelik saldırıları gibi eylemleriyle uluslararası hukukun ötesinde insanlığın tüm değerlerini ayaklar altına alıyor. Türkiye olarak bizim bu konudaki tavrımız nettir, çözüm; 1967 sınırları temelinde Başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız ve mütecanis topraklara sahip bir Filistin Devleti'nin bir an önce kurulmasıdır. Bunun dışındaki herhangi bir barış planının adil olma, kabul edilme ve uygulanma şansı yoktur.

Birleşmiş Milletler kürsüsünden soruyorum, İsrail Devleti'nin sınırları neresidir, 1948 sınırları mıdır, 1967 sınırları mıdır, yoksa daha başka bir sınırı mı vardır? Tıpkı işgal edilen diğer Filistin toprakları gibi Golan Tepeleri ve Batı Şeria'daki yerleşim yerleri bu devletin sınırları içinde değilse, nasıl oluyor da dünyanın gözü önünde gasp edilebiliyor?

Yüzyılın Anlaşması olarak takdim edilen girişimin amacı Filistin Devleti'nin ve halkının mevcudiyetini tamamen ortadan kaldırmak mıdır? Bunlar dünyayı kana mı bulamak istiyorlar?

Birleşmiş Milletler başta olmak üzere, uluslararası camianın tüm aktörleri Filistin halkına vaatlerin

ötesinde somut destek vermelidir. Birleşmiş Milletler Yakın Doğu'daki Filistinli mülteciler için Yardım ve Bayındırlık Ajansı'nın çalışmalarının etkin şekilde sürdürülmesi bu bakımdan çok önemlidir.

Türkiye, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da mazlum Filistin halkının yanında yer almaya devam edecektir.

Dünyamızın adil ve huzurlu geleceği için bir başka konu, Güney Kafkasya'nın dünyanın sorunlu bölgelerinden biri olmaktan çıkartılmasıdır. Azerbaycan torağı olan Yukarı Karabağ ve çevresinin alınmış kararlara rağmen halâ işgal altında tutulması kabul edilemez bir durumdur.

Uluslararası toplumun halâ yeterince ilgi göstermediği sorunlardan biri de 72 yıldır çözülmeyen Keşmir ihtilafıdır. Güney Asya'nın istikrarı ve refahı Keşmir meselesinden ayrı düşünülemez. Şu anda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin, Birleşmiş Milletler'in almış olduğu karara rağmen Keşmir adeta abluka altında ve sekiz milyon insan Keşmir'den ne yazık ki dışarı çıkamıyor. Keşmirlilerin, Pakistanlı ve Hintli komşularıyla birlikte güvenli bir geleceği bakabilmeleri için buradaki sorunun çatışma değil, adalet ve hakkaniyet temelinde diyalogla çözümü şarttır.

Dünyanın bigâne kaldığı konulardan biri de Müslüman Rohingyaların karşı karşıya oldukları insanlık trajedisidir. Birleşmiş Milletler bünyesinde kurulan Bağımsız Araştırma Komisyonu Myanmar'ın Arakan eyaletinde yaşanan olayların gerisinde soykırım niyeti olduğunu kayıt altına almıştır. Türkiye, Rohingyaların güvenlik ve temel haklarının sağlanmasına yönelik girişimleri ilk günden beri sürdürdü, insani yardım faaliyetlerine devam edecektir.

Afganistan'da yaklaşık 40 yıldır kesintisiz süren işgaller, çatışmalar ve terör faaliyetleri küresel düzeyde sorunlara yol açmıştır. Artık bu kadim coğrafyanın huzura ve güvenliğe kavuşmasının vakti gelmiştir. Uluslararası toplum olarak hep birlikte bu konuda sorumluluk üstlenmeli, çaba göstermeliyiz.

Değerli Delegeler,

Günümüzde küresel barış ve huzura en büyük tehditlerden biri de ırkçı, yabancı düşmanı, ayrımcı ve İslam karşıtı eğilimlerdeki yükseliştir. Müslümanlar nefret söylemine, kutsal değerlerine hakarete, ayrımcılığa maruz kalanlar arasında ilk sırada yer alıyor. Geçtiğimiz Mart ayında Yeni Zelanda'nın Christchurch şehrinde vuku bulan terör saldırısı bunun en çarpıcı örneğidir.

Yeni Zelanda'da Müslümanları hedef alan terör saldırısı ne kadar yanlışsa, Sri Lanka'da Hristiyanları veya Amerika'daki Yahudileri hedef alan terör eylemleri de o kadar yanlıştır. Bu hastalığın adeta bir çılgınlık haline dönüşmesinin birçok sorumlusu vardır. Sorumluların en başında bu tür eğilimleri tahrik ederek oy kazanmaya çalışan popülist siyasetçiler ile ifade özgürlüğü bahanesiyle nefret söylemlerini normalleştiren çevreler geliyor. **Göçmenlere, özellikle Müslümanlara cehalet ve önyargıyla yaklaşan, onları ötekileştiren herkes bu hastalıklı akımların yükselişine çanak tutuyor.** Bu bela ancak ortak irade ve çabalarımızla defedilebilir.

Tepkimizi hoşgörüyü esas alan kapsayıcı bir söylem ve somut önlemlerle ortaya koymak biz devlet adamlarının en önemli görevidir. Bu kapsamda Sayın Genel Sekreter geçtiğimiz günlerde kuruluşuna öncülük ettiğimiz Medeniyetler İttifakı tarafından hazırlanan dini mekânların korunmasına yönelik eylem planını açıkladı. Planın bu konudaki farkındalığın artırılmasına yardımcı olmasını temenni ediyorum.

Buradan Christchurch saldırısının gerçekleştiği 15 Mart'ın Birleşmiş Milletler tarafından İslam

**Ülkemiz kadim
dünyanın
merkezinde
yer alan bir
coğrafya olarak
hem Doğu'nun,
hem Batı'nın
insani birikiminin
varisidir.**

düşmanlığına karşı uluslararası dayanışma günü olarak ilan edilmesi çağrısında bulunuyorum.

İslam dünyasını da Sünni-Şii ayrımı başta olmak üzere kendi iç kavgalarının zeminini oluşturan ve esasen siyasi çıkar çatışmalarının aracı olarak kullanılan hususlarda derin bir muhasebeye davet ediyorum.

Değerli Delegeler,

Ülkemiz kadim dünyanın merkezinde yer alan bir coğrafya olarak hem Doğu'nun, hem Batı'nın insani birikiminin varisidir. Dolayısıyla her iki dünyadaki gelişmeleri de yakından takip etmek, sorumluluk üstlenmek, inisiyatif kullanmak mecburiyetindeyiz.

Bugün burada sadece bir kısmını ifade edebildiğim kriz başlıklarının tamamından doğrudan veya dolaylı etkilenen bir ülke olarak insanlığa karşı sorumluluklarımızı yerine getirmeye devam edeceğiz.

Adalet, ahlak, vicdan temelinde yeniden yapılandırılacak bir Birleşmiş Milletler ve özellikle de Güvenlik Konseyi insanlığa yeniden umut verecektir. Türkiye olarak bu konuda atılacak her adımı desteklemeye, buna katkı vermeye hazırız. Bu anlayışla, 75. Genel Kurul Başkanlığı görevine talibiz. Bu önemli görev için Avrupa Birliği eski Bakanı ve halen Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Dışişleri Komisyonunun Başkanı Büyükelçi Volkan Bozkır'ı aday gösterdik. Tecrübeli bir diplomat ve siyasetçi olan Sayın Bozkır'ın bu sorumluluğu başarıyla yürüteceğine olan güvenim tamdır. Sizlerin de kendisine desteğinizi esirgemeyeceğinize inanıyorum.

Hâlihazırda Birleşmiş Milletler'in çeşitli ajanslarının bölge yönetimlerine ev sahipliği yapan en büyük şehrimiz İstanbul'u da çok daha kapsamlı bir Birleşmiş Milletler merkezi haline getirmek istiyoruz. En az gelişmiş ülkeler için Birleşmiş Milletler Teknoloji Bankası geçtiğimiz yıl İstanbul yakınlarında faaliyete geçti.

Geçen yıl bu kürsüden gündeme getirdiğim İstanbul'da Birleşmiş Milletler Gençlik Merkezi kurulması önerimize aldığımız olumlu ve teşvik edici yaklaşımdan da memnuniyet duyuyoruz.

Eşbaşkanı olduğumuz Birleşmiş Milletler Arabuluculuk Dostlar Gurubu'nun üye sayısı da 59'a ulaştı. Bu girişimi, Birleşmiş Milletlerden sonra Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı ve İslam İşbirliği Teşkilatı bünyesine de taşıdık. Karşı karşıya olduğumuz her küresel meselede adil, hakkaniyetli, vicdanlı çözümler bulabileceğimizin mümkün olduğuna inanıyorum.

Sözlerime şu temennilerle son veriyorum: Herkes için özgürlük, herkes için barış, herkes için refah, herkes için adalet, herkes için huzurlu ve güvenli bir gelecek.

74. Genel Kurul çalışmalarının başarılı geçmesini diliyorum, hepinizi şahsım ve milletim adına saygıyla selamlıyorum.

FİLM
FIRILDAKYERLİ VE MİLLİ
BİR YÖNETMENİN
İLK BÜYÜK ADIMI

Yurtiçi ve yurtdışı tüm ödülleri toplamıştı Semih Kaplanoğlu. Gündeme ve ülkesine dair vatansever yorumlar yaptıkça sinemadaki belli kesimlerce beğenilmez oldu. Semih Kaplanoğlu aslında sinemamızda yerli ve milli bir damar yakaladığı için dışlanıyordu.

**TOPRAĞININ
KÖPEĞİ,
YUSUF'A DUR
DEYİP GURBETE
GİTMESİNE İZİN
VERMEZ. İNSAN
TOPRAĞINI
BIRAKIR,
GURBETE
GİDER; İÇİYLE
KENDİNİ
BESLEYEN O
YUMURTADAN
UZAKLAŞIR.**

4 Nisan 1963'te İzmir'de eski bir Rum tipi evde doğan, İzmir'in o zamanki açık hava sinemalarında bir gecede üç film izleyerek büyüyen Hasan Semih Kaplanoğlu; Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema Televizyon Bölümü'nden 1984 yılında mezuniyet tezi olan MOBAPP'ı (Meşru Olmayan Bir Aşkın Parçalanmış Portreleri) çekerek mezun oldu. TRT kameramanı olan bir tanıdğından temin ettiği parça parça filmlerle tezini çeken Kaplanoğlu, 16 yıl boyunca dizi yönetmenliği, metin yazarlığı ve kamera asistanlığı yaptı. 1984'te İstanbul'a gelip reklam yazarlığı ve yönetmenliği yapan Semih Kaplanoğlu, 1986 yılında Süha Arın'ın yönettiği ödüllü *Eski Evler- Eski Ustalar* ve *Mimar*

Sinan belgesellerinde kamera asistanlığı görevini üstlendi. Tan, Oluşum, Varlık, Gergedan, Gösteri gibi dergilerde şiirleri yayımlanan yönetmen, *Şehnaz Tango* dizisinin senaryo ekibinde yer aldı ve dizinin yönetmenliğini yaptı. Kaplanoğlu 2001 yılında, başrolünde Robin Williams'tan kısa süre önce oyunculuk dersleri almış ve ülkesine dönmüş olan Tolga Çevik'i oynattığı, ilk uzun metrajlı filmi *Herkes Kendi Evinde* filmini çekti.

Anadolu-taşra üçlemesi olarak tasarladığı *Yusuf Üçlemesi*'ni "Bu aynı zamanda bir anne-oğul ilişkisinin son günlerinden ilk günlerine uzanan arkeolojik bir kazı çalışması" diye tanımlayan Semih Kaplanoğlu, serinin birinci halkası olan

Yumurta filminde; yıllar evvel doğup büyüdüğü kasabayı aklı ve gönlüyle de terk etmiş olan Şair Yusuf'un yabancılaşamamasını aktarıyor. Kaplanoğlu filminde; ilk şiir kitabı *Ba* ile edebiyat kamusunda dikkat çekemeyen, işlettiği sahaf dükkânından da istediğini alamayan, annesinin ölümü üzerine cenaze için kasabaya geri dönen Yusuf'un erken yaşta kaybettiği babasının su arayan arkadaşı, sara krizinden çıkınca elinde kuru soğanıyla beliren urgancı, uzayan devlet işleri, çekmeyen telefonlar arasında kalakaldığı toprak-kader-yalnızlaşamama çıkmazını açıyor. Daha doğrusu yönetmen; annesinin, akrabalarının mezarlardan aldığı toprakları ayrı ayrı saksılarına koyup büyüttüğü çiçeklere, Ayla'nın "çiçek onlar" cevabıyla uyanan Yusuf'un, gurbete gidememeyle terbiye olan ruhunu ele alıyor.

Oyuncu olmadan önce seyyar bir sahafken tanıştığı Nejat İşler'e başrolü yer veren Semih Kaplanoğlu; Saadet İşil Aksoy'un yanı sıra Ufuk Bayraktar, Cengiz Bozkurt, Gülçin Santırcioğlu ve Tülin Özen ile filmin oyuncu kadrosunu kurmuş. Senaryoyu, *Yusuf Üçlemesi*'nin tamamında beraber çalışacağı Orçun Köksal ile beraber yazan yönetmen; *Kasaba*, *Mayıs Sıkıntısı*, *11'e 10 Kala* gibi filmlerde de adından söz ettiren Ayhan Ergürsel'e kurgu masasında yer vermiş. Seste; *Yazgı*, *İtiraf*, *Kader*, *Tatil Kitabı*, *Zefir* gibi filmlere sihir dokunuşları bulunan İsmail Karadağ'ın imzası bulunurken, görüntü yönetmenliğinde *Gözetleme Kulesi*, *Fil Mezarlığı*, *Moto Guzzi* gibi yapımlarda yer alan Özgür Eken yer almış.

"Ben şiir yazıyorum hâlâ. 16 yaşımdan beri... Yayımlanmış şiirlerim de var. Aslında film yaparken de bir ayağım hep şiirin üretim teknikleri, azaltma, eksiltme gibi özelliklerinin üzerinde. Bir şiirin insana verdiği duyguya sinemanın içinde de bakıyorum. Sinemanın içinde de bunun olabilirliğini görüyorum ve bence çok da kuvvetli bir alanı var şiir ve sinema birlikteliğinin." diyen yönetmen; şiirin üretim teknikleriyle ilerleyip oluşturduğu diliyle yine bir şairin hikâyesini anlatmak istemiş. Üstüne saldıran çoban köpeğine tepkisiz kalıp korkudan hareket edemeyen Yusuf; köpeğin dostça, güçlü, masum bakışlarına dayanamaz ve ilk kez içini döküp ağlar. Toprağının köpeği, Yusuf'a dur deyip gurbete gitmesine izin vermez. İnsan toprağını bırakır, gurbete gider; içiyle kendini besleyen o yumurtadan uzaklaşır. Ama doğulan toprak; solunan havayla, yenilenle içilenle, göz algısında yer eden renklerle, her anı hatırlatan kokularla insanını bırakmaz.

Annesinin herkese onun adına hediyeler verip güzel dileklerde bulunduğunu ölümünden sonra anlayan ve bu mirası bir şekilde devam ettiren; vejeteryan yemek kitabını elindeki şarapla veya da Fransız konyağı ile değiştirmeyi teklif eden şehirli kadına sadece "olur" diye cevap veren Şair Yusuf'un hikâyesinin çekimleri yönetmenin doğup büyüdüğü İzmir'de gerçekleştirilmiş. 2000'li yılların başındaki çoğu yönetmen gibi toprağında kayda giren Kaplanoğlu; 97 dakikalık filmi İzmir'e bağlı Ödemiş, Tire ve Birgi'de çekmiş.

Arthur Rimbaud'un Özlem şiirinin her saniyesinde işlendiği, Nejat İşler'in unutulmaz çoban köpeği sahnesiyle sinema tarihimizde kendine has ve kıymetli bir yerde duran, Dünya Prömiyeri'ni 60. Cannes Film Festivali'nde gerçekleştiren *Yumurta* filmi ülkemizde 9 Kasım 2007'de gösterime girmişti. 44. Antalya Altın Portakal'da başta En İyi Film olmak üzere 7 ödül alan *Yumurta* filmi daha önce de Şili Valdivia'da En İyi Yönetmen ve En İyi Kadın Oyuncu, Saraybosna'da En İyi Kadın Oyuncu, Bangkok World Film Festivali'nde En İyi Yönetmen, Sevilla Film Festivali'nde En İyi Eurimages Film Ödülü, Portekiz Estoril Film Festivali'nde de En İyi İkinci Film ödüllerine değer bulunmuştu.

SAVUNMASIZ
TÜRKİYE'DEN
“SAVUNAN”
TÜRKİYE'YE...
MİLGEM
PROJESİ

Milgem'den önce neler olmuştu buralarda? Bu sorunun cevabını vermek istediğimiz zaman oklar (Türklerin okları) Maverâün-nehir'e götürüyor bizi. Ne düşünmüştü şehadet getiren, Peygamberi seven ve Türk olan bir Oğuz, ne düşünmüştü değil neye niyet edip de dua etmişti çadırını toparlarken... Henüz denizle karşılaşmamış bir Türk, ancak 1090 yılında ilk deniz savaşını yapacak bir Türk. Çaka Bey, Bizanslıları, bozkırdan gelip yenecekti.

O büyük su topluluğunu ilk gördüğümüzde deniz demiştik, yani etimolojik olarak: "Büyük Göl". Atların koşamadığı her yer tedirgin eder bizi, Allah'ın bu kuluyla yani denizle anlaşmamız gerekti. Ve başladı hikâyemiz denizlerde. Önce Derya Beyleri Dönemi (1324-1390); ardından Kaptanı Derya Dönemi (1390-1867) ve sonra Bahriye Nazırlığı (1867-1922) dönemi.

Hepimizin aklındadır hâlâ Barbaros Hayreddin Paşa, Oruç Reis, İnebahtı Deniz Savaşı, Akdeniz'in Türk gölü haline gelmesi, ah o Yavuz ve Midilli... Akdeniz hepimizin evin önünden akan bir nehir, Karadeniz evin arka tarafında sürekli kontrol ettiğimiz bir havuz sanki.

Neler oldu peki sonra, Barış Manço'nun "Kayaların Oğlu" şarkısı duyulmaya başladı birden denizlerden,

*2023'ün ılık bir ekim sabahında,
Bacaklarımda hafif bir uyuşma ile uyandım
Ve sanki yüz yıllık ulu bir çınar gibi,
Kök salmaya başladım o sabah
(Barış Manço - Kayaların Oğlu)*

Denizlerde de kök salmaya başladık, Milgem Projesi'yle. Milli Gemi Projesi, doksanlarda düşünülmüş iki binler sonrası mümkün olmuş, bir ülkenin duası. Günümüz teknolojisine uygun, yüksek standartlarda, milli teknoloji hamleleriyle uyumlu bir teknolojiye sahip ve yerli imkânlarla yapılmış bir proje. Yahut bir rüya.

Tam 212 yerli firmayla, yüzde seksen yerlilik oranıyla bir rüya. Türkiye'nin kaderidir. Teröristlerle, bize silah satan ülkelerin aynı ülke oluşu. Bu döngü ise ancak son on yılda kırılabilirdi. Bu kırılma, Türkiye'nin hem güvenliğini hem istikbalini sağlamlaştırdı. Nihayet; denizaltı savunmasıyla, açık deniz devriye görevi yapabilen yerli Türk savaş gemilerini üretebildik.

Bütün bunlarla ne oldu peki? Eskiden yerli ve milli hamleleri anlatırken, eski bir örneklem olmadığı için yaşanan olayın büyüklüğünü anlatmakta zorlanıyorduk. Edilen her dua, her duanın bir niyete, ardından da bir amele ve nihayetinde de bir ürüne dönüşmesi millet olarak zihnimizi genişletti, kalbimizi ferahlattı. İnsansız hava araçlarıyla nasıl dağlarımızı insanlarımızın gezebileceği, çiçekleri koklayabileceği, hayvanlarımızın güvenle otlayabileceği bir yer haline getirdiysek, Suriye'nin kuzeyini temizleyip, milyonlarca mülteci insanın kurtuluşuna vesile olduysak yani zulmü bitirdiysek, kendi memleketimizin de güvenliğini sağladıysak, gemilerimizle de aynı vazifeyi ifa etmiş olduk.

Akdeniz’de yani evimizin önünde petrol arayan düşman gemiler, bizi Libya’daki, Ceza-yir’daki kardeşlerimizle uzak tutmaya çalışan o sistemi, gemilerimizle, Mavi Vatanımızla deldik ve denizler arası bir kardeşlik ve emniyet hattı başlattık. Artık kendi evimizin önünde biz petrol arıyoruz, güvenliğini de kendi ürettiğimiz teknolojiyle sağlıyoruz.

Osmanlı bakiyesi, ata mirası, din ve kültür bakımından kardeşlerimiz olan Afrika kıtasıyla yabancı bir müdahale olmadan yakınlaşıyoruz. Libya’da yaptıklarımız, Somali ile olan temaslarımız. Tıpkı Azerbaycan ve Suriye meselesi gibi, suya yazı yazmak kadar gerçek bir niyeti harekete geçiriyoruz. Bütün bunları yaparken de dünyaya mesaj veriyoruz.

Mavi Vatan diyoruz. Yunanistan’a, İtalya’ya gizli komşumuz Amerika’ya ve terörist yapılanma İsrail’e cevap veriyoruz. Büyük laflarımız değil imanlı niyetlerimiz, dualarımız ve emeğimiz var.

Kuzeyde ise Rusya, denizlerde yalnız değil artık. Ne gaz ararken ne de dolaşırken. Suriye’de olduğu gibi. Onlar nasıl hazırlanmışlarsa bizler de hazırlanıyoruz. Dünya siyasetinde, coğrafyamızda, söz hakkımızın itibar görmesi, gönül haritalarımızın genişlemesi de hep bu yüzden.

İşte Cend'den Anadolu'ya inan atalarımızın, Çaka Bey'in ilk deniz savaşında "bu kâfirleri yeneceğiz" niyeti, Barbaros Hayreddin Paşa, Piri Reis... Gönlümüzü, aklımızı nereye çevirsek bir kılavuz çıkıyor karşımıza, hepsi Türkçe hepsi de imanlı. Bize de nasıl olmamız gerektiğini anlatıyorlar sanki.

Bütün bu gelişmelerden önce, Akdeniz'de gördüğümüz bir Amerikan bayrağı yahut Karadeniz'de gördüğümüz bir Rus bayrağı, bizi tedirgin ediyordu. Ama şimdi imanımıza, Yunus Emre'ye, Ayasofya'ya, odasında bu memleket için dua eden annelerin duasına bir de Milgem eşlik ediyor.

Belki de bütün hikâye burasıdır. Yunus'un bir şiiri, annenin duası, bir mazlumin teşekkürüyle yapılmıştır bu gemiler. İnanıyorsak eğer Türkiye Yüzyılı'na.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN SİYONİZM

1. Haberlerde sürekli katliamlarla birlikte duyururuz onu: Siyonizm. Ahd-i Atık'te Kral Dâvûd tarafından fethedilen Kudüs'e verilen isimdir Siyon. Siyonizm ise bu tarihsel plana eşlik eden Yahudilik anlayışıyla perçinlenmiş bir terör yapılanmasının ismidir. Yahudilerin, Filistin'e yerleşme, Kudüs'ü elde etme, insanları öldürme faaliyetlerinin bir vechesidir. Hepimizin bildiği gibi Theodor Herzl'dir ağa babası. Yahudileri bu minvalde etkilemiş ve bu emellerini dünya çapında bir organizasyona dönüştürmüştür.

2. Bütün hikâyeyi hangi seviyede olursa olsun biliyorsunuz aslında. Az çok duydu-nuz kulaklarınızla, okudunuz gözlerinizle, konuştunuz dudaklarınızla. Filistinlilerin toprak sattığı yalanını, Siyonizm'in her şeyi kontrol ettiği safsatasını (kontrol etmek ister o ayrı), eğitim sistemlerini, ajanlık faaliyetlerini vs. Türkiye'de ve dünyada neler yaptıklarını...

3. Modern kavramlarla anlatınca meseleler sanki beynimizin loblarında dönüyor ve bizleri endişe içerisinde bırakıyor. Sabahtan akşama kadar kötü haberler, Gazze'nin bombalanması, kapitalizmin hayatımızın her noktasına sızması, bir tür çaresizlik hissiyle sarmalanıyoruz Siyonizm'i düşününce. Hem aklımıza hem kendimize hem de tüm inananlara yük ediyoruz. Siyonizm de türlü kötü emelleri olan yapılar gibi insanın nefsini hedef alıyor. Gelin biraz da buraya bakalım.

4. İnterneti açıyorsunuz, Siyonizm'in vahşetini izliyorsunuz. Üzülyorsunuz (üzülebilmek muhteşem bir kabiliyettir) fakat üzülmünün size yettiği yerde Siyonizm sizi de düşürüyor ağına. Yemek yiyeceğiniz zaman, kıyafet alacağınız zaman, Siyonizm sizi nefsinizle ikna ediyor. Kahveyle ikna ediyor. Ne kadar komik değil mi? Yüzyıllar sonra anlatılsa ve dinlese kendimize güleriz herhalde. Nefsimizle aklımız arasında hazza dayalı bir bağ kurarak, Allah'ın garip kulu olan gönlü unutturuyor bize. Kudüs, Filistin... Gönlümüzü hatırladığımızda yeniden hürriyetine kavuşacak.

5. Bunu eğer boş ve havalı laflar olarak düşünüyorsanız, işte mağlubiyetin içinizdeki ilk seslerini duyuyorsunuz demektir. Eğer sadece bu dünyaya inansaydık evet Siyonizm'le böyle mücadele edebildik. Unuttuğumuz şey şu: Komşuna dua etmiyorsan, bir tatlı ikram etmiyorsan, anne ve babana hürmet göstermiyorsan, Kudüs'ü yahut Filistin'i kurtaracak olan o sıhhatli imkânı bulman zorlaşacak. Her şey önce manada sonra da maddede gerçekleşiyor. Her şeyin Allah'ın dilemesi ve nasip etmesiyle gerçekleşiyor, o yüzden ilk önce orayı sağlamlaştırmak ve bize yol göstermesini murat etmemiz gerekiyor.

6. Yani Siyonizm yani nefsin terbiye edilmemiş halinin, dünyaya bir sistem önerdiği yapılanma, senin odanın içinden başlıyor, sokağa çıktığında otobüs sırasındaki ahlakınla başlıyor, bütün husumetlere rağmen akrabaları arayıp hal hatır sormanda, arkadaşına yardım etmenle başlıyor. İnsansız hava araçlarını önceden Siyonizm'den alıyorduk. Hatırlıyorsunuzdur. Tuhaf ve zor günler. Aynı zamanda Siyonizm'in desteklediği teröristlerle savaşıyorduk. Selçuk Bayraktar çıktı ve insansız hava araçlarını yapmayı başardı. Siyonizm'e dair bir cephe açıldı, kurtarıldı. İnsanlar bunu eğitimle açıklayacaklardır. Fakat eğitim bunun sonucu yani maddi kısmı. Sebebi ise helal rızık, iman, muhabbet ve dua.

7. Siyonizm bize bir düşünce yapısı veriyor. Bir kılavuz. Muhemen bizden daha çok kültürümüzü ve dinimizi biliyorlardır. Çünkü önerdikleri hayat dinimize ve kültürümüze o kadar ters, insanlığa o kadar aykırı ki ancak bir plan doğrultusunda, çalışılmış bir şekilde mümkün olabilecek bir terslik bu.

8. Türkler olarak, Müslümanlar olarak bizi nefsimizle ikna eden, kapitalizmle, teknolojiyle ikna eden Siyonizm'i ancak ve ancak gönlümüzle, yani imanın getirdiği sevgiyle yenebiliriz. Tuhaf gelebilir ancak şu: hâlâ âşık olan bir genç varsa sokakta (kalbinin imkânlarını keşfetmiş), hala herkese dua eden bir babaanne varsa, dostunuza koşulsuz yardıma koşabiliyorsanız, eşin dostun nazını Allah rızası için çekebiliyorsanız, Allah da size Siyonizm'i alt edebilme imkânı veriyor. Bu bir insansız hava araçları projesi de olabilir, başka bir icat yahut iyilik biçimi de.

9. Kassam Tugayları, müthiş teknolojisiyle rağmen İsrail askerlerini video çekerek nasıl mağlup etmişti. Videonun içindeki Kassam Tugayı'nın zikrettiği ayeti hatırlayalım mı? **"Ve cealna min beyni eydihim sedden ve min halfihim sedden fe agşeynahum fe hum la yubsırun."** (Yasin/9.ayet) **"Önlerine ve arkalarına birer set çektik. Böylece onları perdeledik. Artık gerçeği görmezler."** Bu ayete tam anlamıyla inanınca müthiş teknolojisiyle Siyonizm seni göremiyor. İnanınca ama. İnan bana.

10. Bir materyalist gibi yetiştirdiğimiz, büyüttüğümüz nefsimizi kalple ilişkilendirmeye, onu yeniden eğitmeye niyet etmeye, bu niyetlerin bizi büyük gayretlere yönlendireceğine inanmamız lazım. Siyonizm'in ilk konusu budur. Bu da Yunus Emre'den, Mevlana'dan, Hacı Bayram'dan geçer. Peki, sen geçebilir misin?

“TELEFONLAR ŞARJDA HER ŞEY YOLUNDA!”

2009 sonlarında R.K. Rowling’in asistanları onun adına Twitter hesabı açtı, fakat bir buçuk yıl boyunca görünen tek tweet şuydu: “Bu benim gerçek hesabım, fakat halihazırda önceliğim kalem ve kağıt olduğu için ne yazık ki benden sık sık haber alamayacaksınız.”

Analitik psikoloji ekolünün kurucusu Carl Jung, 1922 yılında Zürih Gölü’nün kuzeyindeki bir köyde inşa ettiği ve “Kule” adını verdiği iki katlı basit taş evde kendisine bir çalışma düzeni kurar. 21. yüzyılın en etkili düşünürlerinden olan Jung hakkında çeşitli kaynakları tarayan gazeteci Mason Currey, ünlü psikiyatrinin çalışma ortamından şöyle bahseder: “*Her sabah 7’de uyanıp mükellef bir kahvaltının ardından çekildiği odasında bölünmeden iki saat çalışıyormuş.*”

Jung, evinde elektrik olmadığı için haliyle hava karardığında gaz lambalarını yakıp, saat 10 olduğunda da yatağına çekiliyormuş. İnsanların, bilinçdışına dair anlayışını değiştirmeyi kendisine dert edinen Jung’un, bunu yaşadığı yıllardaki kent hayatı koşuşturmacasında yapamayacağını fark etmesi bana çok etkileyici geldi.

Cal Newport’un kaleme aldığı *Pür-Dikkat* isimli kitap da Carl Jung’un engin düşüncelerini temellendirmek, insanları ikna etmek ve tezlerini cesaretle savunmak için çalışmalarına nasıl odaklandığını anlatarak başlıyor.

“*Pür-Dikkat*” kavramı da zaten, Amerikalı bilgisayar bilimcisi Cal Newport’a ait. Kitabında, günümüz insanının odaklanma becerisini nasıl yitirdiğini ve nasıl geri kazanabileceğinin sorularına yanıtlar arayan Newport, fikir ve düşünceleriyle tarihe mâl olan isimlerin ortaya koydukları becerilerinin arkasında “pürdikkat çalışma” olduğunu söylüyor ve kavramı şöyle açıyor: “*Pürdikkat çalışmayla üretilen yeni değerlerin ve geliştirilen becerilerin başkalarının taklit edilmesi çok zordur.*”

R.K. Rowling ise bilgisayar kullanıyordu ancak Harry Potter romanlarını yazdığı sırada sosyal medyada bulunmamasıyla nam salmıştı ki bu dönem, ünlü yazar çizerlerin iletişim teknolojilerine hızla adapte oldukları zamana denk geliyordu. Rowling'in Boş Koltuk adlı romanını yazmakla meşgul olduğu 2009 sonlarında asistanları onun adına Twitter hesabı açtı, fakat bir buçuk yıl boyunca görünen tek tweet şuydu: "Bu benim gerçek hesabım, fakat halihazırda önceliğim kalem ve kağıt olduğu için ne yazık ki benden sık sık haber alamayacaksınız."

**"Pürdikkat çalışmayla
üretilen yeni değerlerin
ve geliştirilen becerilerin
başkalarının taklit
edilmesi çok zordur."**

Sadece şu cümle üzerine kitap yazılır mı? Bence yazılır! Üretilen değerlerin ve geliştirilen becerilerin ne kadar kıymetli olduğunu ve taklit edilmesinin zorluğunu, entelektüel düşüncenin yapay zekâya devredileceği önümüzdeki şu birkaç yılda çokça tartışacağız çünkü.

Peki üretmemizin önündeki engel ne? Jung, neden şehir hayatından kaçarak bir köye yerleşti?

Dikkat! Dikkat!

O zaman kitaptan alıntılarla, hayal güçleriyle düşünce üreterek büyük işlere imza atan iki isme daha dikkat çekelim:

"Yönetmen ve senarist Woody Allen, 1969'dan 2013'e uzanan 44 yıl boyunca yirmi üçü Oscar'a aday gösterilen toplam 44 dört film yazıp yöneterek muazzam bir filmografiye imza atmış. Allen'in hiç bilgisayarı olmadı; bunca eseri kâğıda aktarmak için daktilo kullanıyordu.

Mutlaka dikkatinizi çekmiştir... Jung, Allen ve Rowling, geride bıraktığımız yüzyılın başlarında, ortalarında ve sonlarında, yani çok farklı dönemlerde yaşayıp adlarını tarihe geçirmişler. Jung şehirden gaz lambalı köy evine kaçmış, Allen binlerce sayfa senaryo yazarken bilgisayara hiç dokunmamış, Rowling ise kitapları dünyayı kasıp kavururken Twitter'a sadece nazire yapmış. Düşünmüşler, yazmışlar, üretmişler. Sadece işlerine odaklanmışlar. Ve tabii günümüzde bizlerin içine düştüğü o büyük çukuru da fark edebilmişler. Teknolojiye, sınırsız iletişim ve enerji imkanlarına teslim olmamışlar. Yaşadıkları çağa yenilmemişler. Ben buna, "vazgeçmek" diyorum. Neyden mi? Yanıtını sonraki yazıda vermeye çalışacağım. Beş ay önce Twitter hesabımı kapatmıştım. Geçenlerde de beş gün boyunca sadece tuşlu telefon kullandım. Beni hayli sarsan deneyimler bunlar... Yazarak aktarmak istiyorum. Ve yazacağım da...

YUSUF İBİŞ

**AMACIMIZ GENÇLİĞİMİZİN
KARAKTERİNİ ORTAYA KOYARKEN
AYNI ZAMANDA BİR GENÇLİK HAFIZASI
OLUŞTURABİLMEKTİR.**

SÖYLEŞİ: ● ABDULKADİR ÜNAL

AK Parti Gençlik Kolları Başkanı Yusuf İbiş ile, Gençlik Kolları Başkanlığı'ndaki yeni dönemini, yeni gençliği anlama ve onlara ulaşma yöntemlerini ve AK GENÇLİK kavramını konuştuk.

Yaklaşık beş aydır görevdesiniz ve göreve başladığınız ilk andan itibaren sahada aktif bir şekilde varlık gösteriyorsunuz. Özellikle Ramazan ayında, sahurdan iftara kadar AK Gençlik'in hemen her noktada, her sofrada yer aldığını gördük. Sahadaki kesintisiz varlığınızı besleyen en büyük motivasyon nedir? 1 milyon üyesiyle, dünyanın en büyük gençlik hareketlerinden biri olmanın size yüklediği sorumluluk ve hissettirdiği duygular nelerdir?

En büyük motivasyonum, Recep Tayyip Erdoğan davasının bir neferi olmaktır. Bu dava sadece bir siyasi hareket değil; bir inanç, bir adanmışlık ve bir milletin diriliş yürüyüşüdür. Biz sahada bu yürüyüşün izini sürüyor, liderimizin bize gösterdiği yolda kararlılıkla ilerliyoruz.

Bu sorumluluğu taşımak tarif edilmez bir duygu. Herhangi bir görev gibi icra edilecek bir şey değil. Her genç kardeşimizin yüreğine dokunma, her gencin hayaline ortak olma sorumluluğu bu. Van'da bir gencin elinden tutmak da bizim görevimiz, İstanbul'da bir kardeşimizin yanında durmak da... Bizim varlığımız hayatın tam içinde, gençliğin en dertli anında hissedilmek üzerine kurulu.

Bu sorumluluk, gece uyutmayan bir sorumluluk. Bir gencin umudu olmak, bir annenin duasında yer almak, liderimizin güvenini boşa çıkarmamak... İşte bu duygular, bize sadece bir görev değil; ömürlük bir adanmışlık yüklüyor. Biz bunu bir yük olarak değil; şeref nişanesi olarak taşıyoruz. İşte en büyük motivasyonumuz da budur.

Bizim
algımızda
gençlik
İHA, SİHA,
TİHA
üretebilen
bir
gençliktir.

7 Ekim'den sonra bir kez daha gördük ki, artık dünyamızda birçok manipülasyon dijital medya üzerinden gerçekleştiriliyor. AK Parti Gençlik Kolları Başkanı olarak sosyal medya dezenformasyonunun gençlerdeki etkisi üzerine neler söylersiniz?

Sosyal medya artık biz gençler için oldukça önemli bir mecra haline geldi. Artık gündemi takip etmenin önemli araçlarından birisi oldu sosyal medya. Tabii bilginin bu kadar hızlı yayılması süreç içerisinde bazı problemleri de beraberinde getirdi. Bilginin bu denli hızlı yayılması, doğru bilginin yayıldığı anlamına gelmiyor maalesef. Yurtiçi ve yurtdışı kaynaklı algı operasyonları, komplo teorileri, manipülasyon girişimleri, ortaya konulan haberlerin neredeyse tamamının aslında yalan haber olmasıyla sonuçlanıyor. Demokratikleşme alanına katkı sunması gereken sosyal ağların demokrasiyi tehdit eden mecralar haline gelmesi çok üzücü. Birisi çıkıp bot hesap üzerinden asılsız bir haber ortaya atıyor ve bu haber toplumsal ortamda karşılık bulabiliyor. Tabii bu durum zaman zaman gençleri de etkileyebiliyor.

Özellikle Z Kuşağı ile ilgili, mesuliyet almaktan kaçan bir kuşak vurgusu yapılıyor. Belki özel bir soru olacak ama siz de bir önceki kuşağın mensubu olarak bu bakış açısını sağlıklı buluyor musunuz?

Geçtiğimiz yıllarda önümüze konan bir algı vardı: Z Kuşağı. Gençler ve toplumun diğer kesimlerini birbirinden ayıran, yaşam tarzı ve ahlaki yükümlülükler açısından iki farklı kesimmiş gibi bize inandırmaya çalıştıkları bir algı. Elbette yeni kuşaklar eskisinden ayrışabilir, farklı yönlerde sahip olabilir. Ancak ortaya koydukları bu tanımla tamamen yeni bir sosyolojik yapı oluştuğu illüzyonunu oluşturmaya çalıştılar ve yeni neslin eskisinden tamamen kopuk olacağını algısı üzerinde durdular. Bunu yaparken de; gençler anne-babasını dinlemez, gençler daha özgürlükçüler ve kalıplara gelemezler diyerek bir gençlik profili dayatmaya çalıştılar. Ancak biz dijital platformlarda önümüze konan Z kuşağına ilişkin tanımlamalar ve öne sürülen profillerin gerçeği yansıtmadığını ilk günden beri söyledik. Birileri siyasi eksikliklerini örtmek için Z Kuşağı algısı ortaya attı ve buna bel bağladı.

Ancak bizler çalışmalarımızla da böyle bir gençlik profilinin gerçek olmadığını herkese kanıtladık. Ezberi bozduk. Onların algısına göre Türkiye'nin gençliği: Amerika'ya, Almanya'ya kurye olarak gidecek bir gençlik. Bizim algımızda ise gençlik İHA, SİHA, TİHA üretebilen bir gençliktir.

Bugün bir genç AK Parti Gençlik Kol-ları'na geldiğinde; gençlik siyasetinin temeline bir ideolojik söylem yerleş-tirmeyen, yaratılanı yaratandan ötürü hoş gören bir kitle partisinin en önemli hareket mekanizmalarından birine dâ-hil olmuş olacak. En önemlisi de, bu-roya gelen genç kardeşlerimiz bizim partimizde siyasette nesneleştirilmek yerine bizzat siyasetin öznesi oldu-ğunu görüyorlar. Bu nedenle tüm genç kardeşlerimi AK Gençlik ailemizin bir parçası olmaya davet ediyorum.

Kültüre dair önemli bir nokta da milli ve manevi değerlere sahip çıkma konu-sundaki farkındalıktır. Bu hususta özel bir çalışmanız var mı?

Bizler, AK Gençlik ailesi olarak milli ve manevi değerlerimizi her şeyden üstün tutuyoruz. Bu minvalde önemli günleri-mizi hatırdı tutuyor, bizlere miras bira-

kan kıymetli şahsiyetlerimizin eserlerini yanı başımızdan ayırmıyoruz. Teşkilat-larımıza Üstad Necip Fazıl'ın ve Türk düşünce ve edebiyatının büyük isimle-rinin eserlerini dağıtıyor, okumaları için teşvik ediyoruz. Ramazan ayında iftar ve sahur sofralarımızı birlikte kuruyor, birlik ve beraberliğimizi güçlendiren sofralar-da buluşuyoruz. Çünkü AK Gençlik bir okuldur. Biz bu okulda teşkilat çalışma-larımızı yaparken aynı zamanda milli ve manevi değerlerimizi muhafaza ediyor, birliğimizi ve dirliğimizi koruyoruz.

Sizce Necip Fazıl'ın muştuladığı o 'genç-lik' yetişiyor mu?

Az önce dediğim gibi bizler, göreve gel-diğimiz ilk günden itibaren gençler üze-rine yaftalanmaya çalışılan "Z Kuşağı" algısını yıkmak için gayret ediyoruz. Z Kuşağı aile değerlerinden uzaktır, milli ve manevi değerlerini korumak için müca-dele etmez gibi tanımlamalarla olmayan şeylerle gençleri tanımladılar. Bizler ise Z Kuşağı yoktur, TEKNOFEST kuşağı vardır diyerek bu ısmarlama tanımlama-ları yıkmak için gayret ediyoruz ve bunu başardık da. Gençler her alanda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye devam ediyor, müthiş bir dayanışma örneği gösteriyor. Elhamdülillah.

Siyasetin ve politikanın tabiri caizse felsefesini öğrenerek yetişen vatansever siyasetçiler yetiştirmek üzere ne gibi çalışmalarınız mevcut?

Bu hususta teşkilatlarımızın eğitilmiş olmaları bizim için oldukça önemli. Sahada AK Parti'yi temsil eden, AK Gençlik'i temsil eden gençlerimiz için belirli aralıklarla eğitimler, kamplar gerçekleştiriyoruz. Teşkilatımız için Teşkilat Akademileri'nde, teşkilatımız ve dışarıdan da katılıma açık olan Siyaset Akademileri'nde, AK Gençlik ailemize mahsus olan Bölge Kamplarımızda siyasetin felsefesini öğrenmek için tecrübeli siyasetçilerimizden eğitimler alıyoruz. Bu çalışmalar, bizim için bir gelenek. Tüm bu eğitimlerimiz, kamplarımız ve çalıştaylarımızla birlikte Türkiye'nin dört bir yanında bulunan teşkilatlarımızın yetişmesi ve yetiştirmesi için üstün bir çaba ortaya koyuyoruz.

2025 Aile Yılı ilan edildi. Gençlerin evlenmesinin kolaylaşması için çeşitli teşvikler açıklandı. Bu konuda da çalışmalarınız olduğunu biliyoruz. Sizce bu teşvikler sonuç verecek mi, bu meseleye nasıl bakıyorsunuz?

Cumhurbaşkanımız aile konusunda oldukça hassas. Ailenin kurulması ve güçlendirilmesi için bugüne kadar birçok çalışma ortaya koydu. Bizim de Gazi Meclisimizde ilk imzacısı olduğumuz ve meclisten geçerek kanunlaşan Aile ve Gençlik Fonu sayesinde yüzlerce gencimize hem eğitim hem de evlenirken faizsiz geri ödemeli kredi desteği sağlandı. Geçtiğimiz günlerde de Cumhurbaşkanımız, Aile Yılı kapsamında bu projenin tüm Türkiye'nin gençlerinin başvurusuna açıldığıyla birlikte birçok destek daha açıkladı.

Cumhurbaşkanımızın sağladığı bu teşvikler, aile yapısının güçlendirilmesi için biz gençlere sundukları ile bugüne kadar birçok olumlu sonuçla karşılaştık. Tüm Türkiye'ye yayılan bu destekler ile de çok kısa sürede gençlerimiz arasında olumlu etkinin yayılacağını düşünüyorum.

Gençlik Kolları'nın başında yeni bir döneme girdiniz. Aslında klişe bir soru olarak, hem gençlere hem de AK Gençlik'e dair söylemek istediklerinizi merak ediyoruz.

AK Parti, bugüne kadar içinde olduğumdan bir an bile pişman olmadığım bir aile benim için. Bu çatı altında birçok görevde bulundum, çok güzel insanlarla tanıştım, kardeşlik ve abilik yapma fırsatım oldu. Şimdi de Gençlik Kolları'nın başında olma görevine layık görüldüm.

Şunu çok net söyleyebilirim; AK Gençlik teşkilatı, bu coğrafyada bulunan en güçlü gençlik teşkilatıdır ve mukaddes bir çatıdır. Bu nedenle bu çatının altına giren gençler bu gücün farkında olmalıdır. Bu teşkilatın içerisinde her bir genç bilir ki 81 ilde teşkilatlanmış ve bir derdi olursa koşacak yüzlerce kardeşi vardır, arkasında dağ gibi duran bir lider vardır, her daim destekleyen ve güç veren bir lider. Bugüne kadar bizleri her zaman destekleyen Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'a, kıymetli büyüklerimize ve emeği geçen tüm teşkilat mensuplarımıza teşekkür ediyorum. Amacımız nitelikli ve özgün çalışmalarla gençliğimizin karakterini ortaya koyarken aynı zamanda bir gençlik hafızası oluşturabilmek. Bu ve diğer amaçlarımız için çıktığımız yolda Rabbim AK Gençlik'imizi korusun, kardeşliğimizi ve beraberliğimizi daim kılsın.

YARINLARA YÜRÜYEN KADROLAR: 8. OLAĞAN BÜYÜK KONGRE'DEN NOTLAR

Ankara, bir sabahına daha tarihe tanıklık etmenin sorumluluğuyla uyandı. Sadece bir kongre değil; dava bilinciyle büyüyen, omuz omuza yürüyen, inandığı yoldan sapmadan ilerleyen milyonların yeni bir başlangıç için bir araya geldiği anlamlı bir gündü. AK Parti'nin 8. Olağan Büyük Kongresi, liderliğin, istikrarın ve yenilenmenin sembolü olarak siyasî hafızamızdaki yerini aldı.

Cumhurbaşkanımız ve Genel Başkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın, Ankara Spor Salonu'ndaki bu tarihi buluşmada partililere seslenişi, sadece bir konuşma değil; geçmişin tecrübesiyle geleceğe açılan kapıydı. "Adında ak, ışığında istikbal olan bir hareketin mensupları olarak bugün gururluyuz, sevinçliyiz." diyerek yaptığı açılış, aslında tüm teşkilatın ruhunu yansıtıyordu.

Kongre Bir Tazelenme ve Hesaplaşma Alanıdır

Sayın Cumhurbaşkanımız, "12 Ekim'de başladığımız kongre maratonumuzu başarıyla tamamlıyoruz." sözleriyle bu sürecin ne kadar disiplinli, ne kadar samimi bir şekilde yürütüldüğünü ortaya koydu. Partimizin teşkilatlarıyla omuz omuza verdiği bu yolculukta, 29 il kongresine bizzat katılarak milletle gönül köprüleri yeniden kuruldu, iç muhasebe yapıldı, emaneti taşıyanlarla yeni nöbetçiler arasında sağlam bağlar kuruldu.

Bu sürecin sonunda, "Yenilenmiş, soluklanmış ve güç toplamış olarak bugünden itibaren artık yeni bir döneme 'Bismillah' diyoruz." diyen Erdoğan, sadece görev dağılımı değil, zihniyet tazelenmesini de işaret ediyordu. Özellikle gençlere ve kadınlara yapılan özel vurgular, partimizin geleceğe olan inancının açık göstergesiydi.

Gençliğin Omzundaki Vizyon: 2053 ve 2071

Sayın Cumhurbaşkanımızın konuşmasında geçen şu sözler, yalnızca bir davetin değil, bir görevlendirmenin ilanıydı:

“Geleceğimizin teminatı sevgili gençler... Devraldığınız kutlu emanete sonuna kadar sahip çıkmaya var mısınız?”

Bizler bu soruya yalnızca bir cevabımız olduğunu biliyoruz: Evet!

Türkiye’nin 2053 ve 2071 vizyonlarını gerçeğe dönüştürecek olan bizleriz. Biz çalıştığımız müddetçe, bu milletin kalkınma yürüyüşünü hiçbir güç durduramayacak. Bu kongre, inananların inşa edeceği bir geleceğin manifestosu oldu.

Kadınlara da özel bir bölüm ayrıldı. “Kadınların omuz vermediği, sahip çıkmadığı bir mücadele başarı kazanamaz.” ifadesi, partimizin her kademesinde kadın emeğine ve vizyonuna verdiği önemin altını çizdi.

Bir Kongreden Fazlası: Sadakat ve Güvenin Tablosu

Kongre salonunun dışında 60 bin kişinin toplandığı açıklandı. Salonun içindeyse süreç, tüzüğe uygun olarak ilerledi. Divan seçimlerinden genel başkanlık oylamasına kadar her adım teşkilat disiplini içinde gerçekleşti. 1607 delegeden 1547’sinin oy kullandığı seçimde, Sayın Recep Tayyip Erdoğan oyların tamamını alarak yeniden Genel Başkanlığa seçildi. Bu sonuç, yalnızca bir oy sayısı değil; sadakatin, güvenin ve liderliğe duyulan sarsılmaz inancın ifadesiydi.

MKYK üyeleriyle birlikte Merkez Disiplin Kurulu, Parti İçi Demokrasi Hakem Kurulu ve Siyasi Erdem ve Etik Kurulu için adaylar da belirlendi. Aralarında gençlik kolları ve kadın kolları teşkilatlarımızın da güçlü temsilcileri vardı. Bu, partimizin her kademesinde gençliğe alan açtığının ve kadınlara güven duyduğunun net göstergesidir.

Sembol Dolu Bir Sahne, Mesajlarla Donanmış Bir Alan

Kongrenin sahne düzeninden asılan pankartlara, oturma planından güvenlik tedbirlerine kadar her detay, büyük bir vizyonun izdüşümüydü. “Tenzile Ana’nın duasıyla büyüdün, mazlumların duasıyla yürüdün” pankartı, yalnızca bir slogan değil; bir hayat yolculuğunun özetiydi. “Sevdik seni her şeyden çok, Reis bize bu yoldan geri dönüş yok” ifadesi ise gençliğin kararlılığını ortaya koyuyordu.

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli’nin gönderdiği ve Türk tarihine atıfla 1071 gül, 1453 karanfil ve 23 beyaz orkide ile hazırlanan aranjman, kardeşlik hukukunun ve ortak değerlerin en zarif ifadesiydi. Bu kongre, yalnızca AK Parti’nin değil, milli birlik şuurunun da yeniden sahneye çıktığı bir gün oldu.

Kongre Maratonunun İdeolojik Rotası

AK Parti Teşkilatlardan Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Erkan Kandemir'in kongreye dair şu tespiti, gençlik kolları için bir ufuk çizdi:

"Bu kongre sadece bir siyasi toplantı değil bir milletin tarih yazma iradesinin tüm dünyaya ilanıdır."

Kandemir'in, Cumhurbaşkanımızı "maraton koşucusu" olarak tanımlaması, davamızın kısa vadeli hedeflerle sınırlı olmadığını, nesilden nesile aktarılacak büyük bir ideali temsil ettiğini vurguluyor.

Kongrede, Cumhurbaşkanımızın hizmet ve adalet anlayışıyla şekillenen bu yürüyüşün yeni etabı başladı. Görev, bu kutlu yürüyüşte yerini bilen, sorumluluk üstlenen, ideallerine sadık gençlerin omuzlarındadır.

Kongre sonrasında partimizin yenilenen genel merkez kadrosuyla beraber Merkez Yürütme Kurulu Üyeliklerinde de bir çok değişim yaşandı. Bu görev değişikliklerinde öyle ikisi vardı ki görevi devreden de devralanında Gençlik Kollarımızda yetişmiş olduğu, Gençlik Kolları mensubu arkadaşlarımızın göğsünü kabartan değişikliklerdi:

Önceki dönem Gençlik Kolları İstanbul İl Başkanlığımızı, Genel Merkez Teşkilat Başkanlığı görevini icra etmiş olan Sayın Erkan Kandemir başkanımız görevini Önceki dönem Gençlik Kolları Başkanlığımızı yapmış olan Sayın Ahmet Büyükgümüş'e devretti.

Önceki dönem Gençlik Kolları Başkanlığımızı, Genel Sekreterlik görevini icra etmiş olan Sayın Fatih Şahin başkanımız görevini Önceki dönem Gençlik Kolları Başkanlığımızı yapmış olan Sayın Eyyüp Kadir İnan'a devretti. Divan Başkanlığına AK Parti TBMM Grup Başkanı Abdullah Güler, Divan Başkan Yardımcılığına Genel Başkan Yardımcısı Ali İhsan Yavuz, Divan Üyeliklerine İstanbul İl Başkanı Abdullah Özdemir, Konya Büyükşehir Belediye Başkanı Uğur İbrahim Altay, İstanbul Milletvekili Nilhan Ayan ve Genel Merkez Kadın Kolları Başkanı Tuğba Işık Ercan ile Genel Merkez Gençlik Kolları Başkanı Yusuf İbiş seçildi.

"AK Gençlik Yetişir, AK Gençlik Yetiştirir!"

Gençliğin Yolu Açık, Davası Büyük

8. Olağan Büyük Kongre, bir seçim sürecinden fazlasıydı. Bu kongre, lideriyle bütünleşmiş bir milletin kendine duyduğu güvenin, yol arkadaşlığının ve gelecek inşasının ilanıdır.

Bu ruhla yola devam eden AK Gençlik, sadece bugünün değil, yarının da taşıyıcısıdır. Evet, bu bir kongreydi. Ama aynı zamanda bir yemin tazelemesi, bir dava güncellemesi, bir gençlik çağrısıydı.

Ve biz, bu çağrıya kulak veriyoruz.

GENÇFEST

BİR FESTİVALDEN
DAHA FAZLASI

İstanbul, bir bahar günü daha sadece mevsimin değil, bir davanın da tazelendiği güzel bir zamana şahitlik etti. Zeytinburnu'ndaki Basketbol Gelişim Merkezi, enerjisiyle salonu dolduran binlerce gençle birlikte, bir festivalden fazlasına ev sahipliği yaptı. Adı "GENÇFEST"ti ama içeriği çok daha derin, çok daha anlamlıydı.

Cumhurbaşkanımız ve Genel Başkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla gerçekleştirilen bu büyük buluşmada, AK Parti Genel Merkez Gençlik Kolları Başkanımız Yusuf İbiş'in yaptığı açılış konuşması, sadece bir açılış değil; gençlik adına yazılan yeni bir vizyon belgesiydi.

Yusuf İbiş: Yarının Mimarları Cumhurbaşkanımızın Yanında

Sayın Yusuf İbiş'in konuşmasındaki temel vurgu, Cumhurbaşkanımız Erdoğan'ın gençliğe olan inancıydı. Gençlerin siyasete katılımını engelleyen yaş sınırlarının bir dönem bu ülkenin normali olduğunu hatırlatarak, bugün 18 yaşında milletvekili olunabiliyorsa bunun ardında bir liderin kararlılığının bulunduğunu ifade etti.

Bugünün gençlerini sadece seçmen değil, aynı zamanda geleceğin mimarları olarak gören bir liderliğin altını çizen İbiş, "Salondaki gençler bugünün akıllı, yarının mimarları olarak Erdoğan'ın yanında." diyerek, gençliğin Cumhurbaşkanımızın yürüyüşüne verdiği desteği vurguladı.

AK Gençliğin Farkı

Konuşmasında muhalefetin gençliğe bakışını da değerlendiren İbiş, özellikle CHP'yi hedef alarak şunları söyledi:

“Her defasında ‘Bu gençler başaramaz’ diyenler kimdi? Yine CHP. Çünkü CHP, gençleri yalnızca sokak hareketlerinin millis gücü olarak görür.”

Bu tespit, aslında gençlik kime emanet sorusunun da cevabını veriyordu.

AK Parti vizyonunda gençler sokak çatışmalarının figüranı değil, teknolojiye, bilimde, sanatta ve siyasette öncü kadrolardır. TEKNOFEST kuşağının temsilcileri, ülkenin hayallerine yön veren bireyler olarak yetişmektedir.

Güvenin Adı: Erdoğan Liderliği

Gençlerin neden Cumhurbaşkanımız Erdoğan'a güvendiğini madde madde örneklerle ortaya koyan İbiş, adalet, dürüstlük ve milletin hakkını millete teslim etme ilkesini Erdoğan'ın liderliğinde gördüklerini belirtti.

Kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıkların karşısına, milletin huzurunda inşa edilen eserleri koydu. Sahte diplomalarla pozisyon arayanların yerine, eğitimde devrim yapmış bir lideri işaret etti.

Ve gençliğe seslenerek şunu söyledi:

“Gençler Londra'dan abilik bekleyen muhalefet liderlerine değil, ‘Dünya 5'ten büyüktür’ diyebilen Recep Tayyip Erdoğan'a güvenir.”

Bu ifadeler yalnızca bir siyasi tercihin değil, bir dünya görüşünün ve özgüvenin yansımasıydı.

Türkiye Yüzyılı'nın Mimarı: AK Gençlik

“Bizim gençliğimiz Türkiye Yüzyılı'nın onurudur.” diyen Yusuf İbiş, sadece bugünü değil, geleceği de tanımladı. Elleri içinde içki şişeleriyle aynı anda zıplayarak Türkiye'yi sallayacağını düşünenlere karşı; teknoloji üreten, dijital çağın kodlarını yazan, ahlaki ve tarihî değerleriyle donanmış bir gençliğin var olduğunu söyledi.

Emperyal senaryolarla değil, yerli ve milli ideallerle yol alan gençliğin lideriyle birlikte sadece Türkiye'yi değil, dünyayı da sallayacak güçte olduğunu vurguladı.

Terörsüz Türkiye: En Büyük Miras

Konuşmanın önemli başlıklarından biri de terörle mücadeleyle ilgiliydi. Cumhurbaşkanımızın liderliğinde terör örgütlerinin silah bırakma noktasına geldiğini hatırlatan İbiş, bunun gençler için ne anlama geldiğini şöyle özetledi:

“Terörsüz Türkiye, bir genç için en büyük özgürlüktür. Sadece can güvenliği değil, fikir özgürlüğüdür, eğitim hakkıdır, üretme fırsatıdır.”

Bu ifadeler, AK Gençlik'in barışa, kardeşliğe ve üretkenliğe dayalı bir vizyonu benimsediğinin kanıtıdır.

Kazananın kaos değil kardeşlik olduğunu belirten İbiş, gençlere bırakılacak en büyük mirasın terörsüz bir vatan olduğunu vurguladı. Bu miras, mücadeleyle kazanılmış, kararlılıkla korunması gereken bir emanettir.

Festivalin Ruhu: Mücadele ve Umut

GENÇFEST yalnızca konuşmalardan ibaret değildi. Erdem Kınay, Ferhat Göçer ve Sagopa Kajmer gibi isimlerin sahne aldığı konserlerle ruhun hem düşünsel hem duygusal yönüne dokunuldu.

Festival, müzikle, sohbetle ve coşkuyla gençliği bir araya getirdi ama özünde bir vizyonu seslendirdi:

Gençlik mücadeleye var olur, umutla büyür.

GENÇFEST: Yarınlara Yazılmış Bir Not.

GENÇFEST, yalnızca bir organizasyon değildi. Bir iddianın, bir yürüyüşün ve bir gençlik ruhunun sahneye taşınmış halidir.

Gençliğe güvenen, önünü açan, mücadeleye ortak eden bir liderin arkasında, Türkiye Yüzyılı'nın temel taşlarını döşeyen bir gençlik yükseliyor.

Ve bu gençlik, her şeyin en güzelini hak ediyor. Çünkü bu gençlik, bu milletin yarınlarıdır.

ÂLEMSİN BE DÜNYA!

“İşte geldik gidiyoruz.”

“İki kapılı bir handayım, gidiyorum gündüz gece.”

“Yaş otuz beş yolun yarısı eder.”

“Bir insan ömrünü neye vermeli/Harcanıp gidiyor ömür dediğin”

Ruhsatî'ye ait şu dizelere ne demeli:

“Gördüm iki kişi mezar eşiyor

Gam gasavet gelmiş, boydan aşıyor

Çok yaşayan yüze kadar yaşıyor

Gel de bu rüyayı yor deli gönül.”

Yaş yaşamış, gün görmüslere sorun bir hele,
“**ne kadar yaşadın**” diye.

“**İki gün**” bilmedin, “**üç gün ancak**” diyeceklerdir.

Öyle ya, zaman izafi; hepi topu üç gün yaşıyor insan: Dün, bugün ve yarın!

Kendi kendimize bir soralım: **Yaşadığından bir şey anlayan var mı?**

Gidenin ardından dünyanın manzarası belli:
“**Göçtü kervan, kaldık dağlar başında**”

Dünya bir tenzil-i rütbedir. Asıl hayata göre aşağılardadır. **Dün** ve **deni** kelimeleriyle sıhriyeti vardır bu yüzden.

Dünya dünya olalıdan beri hep gelinen yer olmuştur. **Dünyaya gelinir, ama dünyaya gidilmez.** Sonu gitmekle biten bir âlemdir burası. Sadece dünyadan gidilir.

İnsan gitmek için gelmiştir dünyaya. Burada geçirilen ömür suresi ne olursa olsun hakikat değişmez: **Bu dünyanın parçaları eksiktir!** Sahici âlem dünyanın eksiklerini giderecek donanımdadır.

Dünyada rüya görülür, hayal kurulur. Ahiret hayatında hayal yoktur ve görülen de rüya değildir. Saf hakikattir öbür dünya mecaza yüz vermez.

Kur'an bize Nuh peygamberin 950 yıl kavmi arasında yaşadığını söyler (Ankebut-14,15) **Hz. Adem**'in ise bu dünyada 960 yıl yaşadığı rivayet edilmektedir. Bunun yanı sıra **Hz. İsa**'nın 33 yıl, “Ben bu dünyada bir ağacın altında gölgelenen, sonra da oradan kalkıp giden binitli bir yolcu gibiyim” diyen **iki ci-han serveri peygamberimiz** ise 63 yaşında dünyaya veda etmiştir.

Ne kadar yaşasak “yeter” diyeceğimiz bir nokta yok bu hayatta. İnsan yaşamadan duramayan bir varlıktır. Bir şekilde yaşaması gereklidir. **Yaşayamazsa ölür!** Ölürsa yaşayamaz. Ne büyük bir imtihandır bu! Türkü **“Çok yaşayan yüze kadar yaşıyor”** diyor. Daha ilerisi yok mu bunun? Var, ama siz ona yaşamak dersiniz.

Ne diyelim gelmiş bulunduk bir kere bu âleme. **Bize yaşattıklarına bakılırsa, âlemsin be dünya!**

İŞE
YARAR
BİR
ŞEY

Bu Kadar Uçak Nereye Uçuyor: flightradar24.com

Vedaları ya da kavuşmaları düşünün. Buna biraz nostalji katın. Hava güneşli mi? Vedalaşma mı geldi aklınıza yoksa kavuşma mı? Nostaljiyi unutmayın. Sisli mi hava? İki kişi misiniz? Yoksa bir sürü insan mı var orda? Mekânı durun tahmin edeyim: Tren İstasyonu.

Hüzünlü vedaların, sevinç kavuşmalarının, buruk rötaların veya umduğunu bulamamaların yeri tren istasyonlarıydı eskiden. Bu alanları özel yapan şeyin tren olduğu düşünülürdü. Çünkü trenlerin sayısı azdı ve bu aracın kendine ait bir yolu vardı. Uzağa gidecek olanın da uzaktan gelecek olanın da kaderine benzerdi, bu az ve kendine ait yolu olma durumu.

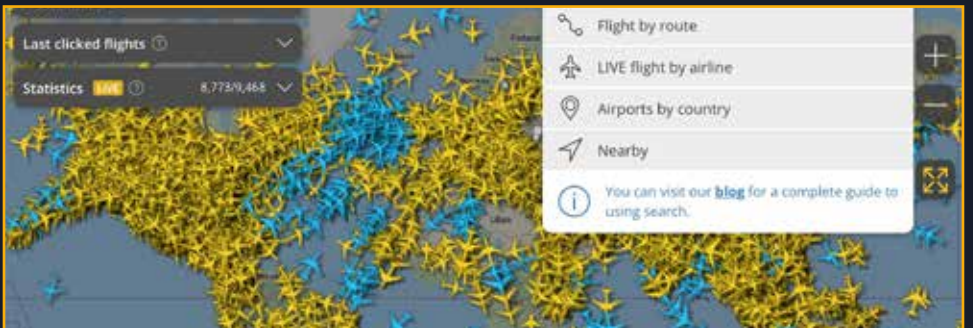
Sonra ne oldu? Trenlerin ruhu uçaklara geçti. Tren istasyonlarının yerini havaalanları aldı. Bu uçakların kendine ait yolu yoktu artık. Tüm gök onlarındı. Bu yeni zaman diliminde, uzağa gidecek olanın veya uzaktan gelecek olanın kaderine benziyordu bu yeni durum: Koca bir boşluk. Uçakların sayısı da oldukça fazlaydı. Koca bir boşluğa süzülen yolcunun kaderindeki belirsizlikleri içinde barınan binlerce ihtimalin uçuşması gibiydi. Yani tren garlarının özel olmasının sebebi trenler değil,

yolcuların zamanın ruhuna bağlı olan kaderleriydi.

Kalanlara ne olurdu? Eskiden tren seslerinin gürültüsüyle o an yüreğinde oluşan binlerce duygunun içinden “merak” en üstte çıkardı. Şimdi ise bunu uçakların sesi gerçekleştiriyor. Merak yine aynı merak. İlerde, dağların arasından bir tren görünse “Acaba nereye gidiyor bu tren?” diye sormazdık içimizden. Çünkü biraz önce dediğimiz gibi trenlerin sayısı azdı ve nereye gittikleri belliydi.

Şimdilerde nasıl üste çıkıyor bu merak duygusu? Kafamızı kaldırıp göğe bakınca gördüğümüz uçak sayısı o kadar fazla ki. Bizden uzaklaştıkça gözümüze daha küçük görünen ama merakımıza merak katan bu uçaklar nereye gidiyor?

flightradar24, işte tam da bu sorunun cevabını karşılıyor. “flightradar24.com” çevrimiçi olan haritası üzerinden görülen tüm uçakların uçuş bilgilerini görüntülemeye yarayan web uygulaması. Bu site; uçuş takip bilgilerini, kalkış ve varış noktalarını, uçuş numaralarını, uçak tiplerini, pozisyonlarını, irtifalarını, istikametlerini ve hızlarını içeriyor.

**“Yurdumun çağ için
geređi belli.**

**‘Umut’ kelimesi yerine
‘Türkiye’ adını yazsak yeridir.”**

Nuri Pakdil

Batı Notları

İKİNCİ
Kat

İKİNCİ Kat

**“Hiçbir kuş sadece kendi
kanatlarıyla çok yükseğe uçamaz.”**

William Blake

